

יוצא לאור לפרשת שופטים ה'תשפ"ה
(מספר 47)

מפרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

בעניני גאולה ומשיח

יוצא לאור על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, ניו.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות חמשים ושנים לבריאה

ה' תהא שנת נפלאות בכל

שנת הצדי"ק לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מפתח ותוכן

פרשת שופטים

א. הצורך בערי מקלט לעתיד לבוא 3

למה צריכים ערי מקלט לע"ל. ביאור ברמב"ם הל' מלכים פי"א
ה"כ: אף בערי מקלט הוא אומר כו'

ב. היעוד ד"השיבה שופטיך כבראשונה וגו'"

11. ונבואת הגאולה ע"י נשיא דורנו 11

בזמן הזה "שופטים ושוטרים" ולע"ל "שופטיך ויועציך"; ענין
תורה ונבואה; בדורנו יש נביא, נשיא הדור, שצריך לקיים
הוראותיו, כולל ההכנה לגאולה

הוספה / בשורת הגאולה

ג. משיחות ש"פ שופטים, ז' אלול ה'תש"א 27

כבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם "צחצוח הכפתורים", וסיימו
גם ה"עמדו הכן כולכם" לקבל פני משיח; יש כבר השלימות
ד"פוצו מעינותיך חוצה" בכל קצוי תבל; "אכשור דרי" כפשוטו;
הכל מבורר כבר; עומדים ברגעים האחרונים לפני הגאולה; כבר
התחיל קיום היעוד "ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציך
כבתחלה"; גילוי הנבואה אצל משיח עוד לפני הגאולה בתור מעין
והתחלה לשלימות גילוי הנבואה לאחרי הגאולה; הוראה בפועל:
צריכים לפרסם לכל אנשי הדור שזכינו שהקב"ה בחר אדם בעל-
בחירה שהוא יהי' נביא הדור, שיתן הוראות ועצות כו' עד
להנבואה העיקרית - הנבואה [בוודאות] ד"לאתר לגאולה", הנה
משיח בא תיכף ומיד ממש, אט אט קומט די גאולה; כל עניני
הגאולה כבר התחילו ונמשכו ונתקבלו בעוה"ז הגשמי; קבלת
וקיום ההוראות ד"שופטיך" ו"יועציך" שבדורנו, ובפרט נשיא דורנו

Reprinted with permission of:
"Vaad L'Hafotzas Sichos"

by:

Moshiach Awareness Center,

a Project of:

Enlightenment For The Blind, Inc.

602 North Orange Drive.

Los Angeles, CA 90036

Tel.: (323) 934-7095

Fax: (323) 934-7092

<http://www.torah4blind.org>

e-mail: yys@torah4blind.org

Rabbi Yosef Y. Shagalov,
Executive Director

Printed in the U.S.A.

שופטים

הצורך בערי מקלט לעתיד לבוא

א. לאחר הצייווי (בפרשתנו), שכאשר "יכרית ה' את הגויים גו' וירשתם גו'", יש להבדיל ג' ערי מקלט - "והיה לנו שמה כל רוצח" - ממשיך הפסוק ומוסיף: "ואם ירחיב ה' את גבולך כאשר נשבע לאבותיך ונתן לך את כל הארץ אשר דבר לתת לאבותיך . . ויספת לך עוד שלש ערים על השלש האלה". בספרי (וירושלמי) איתא, ומובא ברש"י על אתר, שצייווי זה אמור לגבי הזמן דלעת"ל, כאשר ישראל יקבלו גם את "ארץ קני וקניזי

(6) פרש"י כאן, ח.
(7) הל' רוצח פ"ח ה"ד.
(8) זית רענן (להמג"א) ליל"ש כאן. ומסיים ועי' בכוונת האר"י. וראה ל"ת, ספר הליקוטים (להארי"ל) ושער המצות פרשתנו עה"פ. ש"ך עה"ת עה"פ. של"ה בית דוד בסופו (כד, רע"א ואילך). משכיל לדוד לפרש"י כאן. ועוד.
(9) כ"ה הלשון בל"ת וספר הליקוטים ושער המצות שם. "שלא יהיו רוצחים" "שאו ירבו הרוצחים". ולכאורה לשון זה מתאים על הורג נפש במויד* [שגם מויד מקדים לערי מקלט (מכות י, ב. רמב"ם הל' רוצח פ"ה ה"ז)]. אבל גם בפרשתנו נאמר (יט, ד**). (ו) לשון זה (רוצח) על הורג נפש בשגגה. וכן בפ' מסעי (לה, יא. כה ואילך). וכ"ה במדרש חז"ל, וברמב"ם בכ"מ (ראה רמב"ם שם ה"ב, ה"ט. ועוד). ואכ"מ.
(10) ישע"י ב, ד.
(11) כ"ה בל"ת וספר הליקוטים ושער המצות שם. ועד"ז בוית רענן שם. וראה הערה 17.

משיחות מוצש"ק פ' בלק ופנחס תשל"ח. 597
בלקו"ש חכ"ד ע' 107 ואילך. תרגום מאידית.

(1) יט, א ואילך.
(2) ל' הכתוב בפרשתנו (יט, ב. ז). שלש ערים תבדיל לך. וברמב"ם (הלכות רוצח רפ"ח): מ"ע להפריש ערי מקלט שנאמר שלש ערים תבדיל לך. בהמצות שבהכותרת להל' רוצח (מצוה ט): להפריש ערי מקלט ולכוין* להם הדרך (ומשמע שג'ז "לכוין להם הדרך" בכלל המצוה). ובסהמ"צ מ"ע קפב: להכין** שש ערי מקלט כו' ושיתקן דרך אליהם כו'. ומביא הכתוב (יט, ג) תכין לך הדרך. ובמנין המצות בריש ספר היד: להכין שש ערי מקלט שנאמר תכין לך הדרך ושלשת. ואכ"מ.
(3) יט, ג.
(4) שם, ח"ט.
(5) מכות פ"ה ה"ו. וראה תוספתא מכות ספ"ב.

(*) ובמנין המצות על סדר הלכות הרמב"ם בריש סי' היד: ולהכין לו הדרך. וראה רמב"ם סי' המדע (ירושלמי תשכ"ד) בש"ז: ולכוין (ככפנים), לכוין.
(**) בהוצאת הר"ח העליר והר"י קאפח "להבדיל". ועד"ז הוא בחינוך מצוה תקכ.

(*) עיין רשבי"ם יתרו כ, יג. ואכ"מ.
(**) הלשון בפסוק ג' "כל רוצח", יל"פ בדוחק שבזה נכלל גם מויד כיון שגם הוא מקדים בתחלה, כנ"ל. אבל מהמשך הפרשה (יט, יא) לא משמע כן. ואכ"מ.

- והיות שלעת"ל יתבטל הרע בעולם¹⁶, הרי במילא גם לא יהא מקום לעבור עבירה אפילו בשוגג¹⁷.

ב. יש מפרשים¹⁸ המבארים, שזה שלעת"ל יפרישו עוד שלש ערי מקלט ה"ז - „למצוה“, או בלשון המג"ח¹⁹ „והוא גזח“ (כי מצד הסברא לא יצטרכו לערי מקלט לע"ל כי רק שלום

ואע"פ שערי המקלט הם בעיקר עבור הורג נפש בשגגה - אך הרי גם מציאות זו של הריגת נפש בשגגה אינה שייכת לעת"ל, הן מצד הנהרג והן מצד ההורג:

זה גופא שאדם נהרג ה"ז הוכחה שהוא חייב מיתה, כדברי הגמרא¹² על הפסוק¹³, „ואשר לא צדה והאלקים אנה לידו - במה הכתוב מדבר בשני בני אדם שהרגו את הנפש אחד הרג בשוגג ואחד הרג במזיד (ואין עדות וכו') הקב"ה מזמין לפונדק אחד זה שהרג במזיד יושב תחת הסולם, וזה שהרג בשוגג יורד בסולם ונופל עליו והורגו זה שהרג במזיד נהרג וזה שהרג בשוגג גולה" - וכיון שלעת"ל לא יהיה מקרה של הורג במזיד, הרי במילא לא יהא אדם החייב מיתה, שהוא יהא צריך להנהרג בשוגג.

וכך גם מצדו של ההורג נפש בשגגה - שהרי ידוע¹⁴, שזה שאדם עובר עבירה בשוגג בא מכך שיש לו איזו שייכות (מעין עכ"פ, כדלעיל בענין „והאלקים אנה לידו“) לה(רע שבה)חטא (שע"כ „כל השוגגין צריכים כפרה“¹⁵)

(16) כ"ה הקושיא בשל"ה שם, „בודאי לא יקרה שום רע אפי' כי הרע יכלה מהעולם ולא יהי' רק טוב בהחלט“.

(17) בשער המצות שם מביא בהקושיא (נוסף על הכתוב „לא ישא גוי אל גוי חרב“), „וכתיב לא ירעו ולא ישחיתו וגו' וכתיב בלע המות לנצח וגו' ואם כן איך ולמה נצטוונו לעתיד לבוא להוסיף ג' ערי מקלט אחרות כנראה שאו ירבו הרוצחים“ ולכאורה משמע שהקושיא היא גם על הריגה בשוגג ועל עצם ענין המיתה. אמנם מסיים שם בהתירוץ „אך לא במזיד שהרי אז לא ישא גוי אל גוי חרב גו' אלא יהי' בשוגג ועי"כ יתרבו הרוצחים בשוגג כו' אבל דע לך כי לא ישפך דם נקי כו' ר"ל שלא יהי' במזיד רק בשוגג כנז' כי הכי כתיב ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ“ (ועד"ז הוא בל"ת וספר הליקוטים שם ביקצור).

אבל בשל"ה שם משמע דהקושיא היא גם על הורג נפש בשגגה (כנ"ל הערה 16) [ושם בסוף העמוד מקשה על מה שביחזקאל מזכיר טומאת מת לאביו ולאמו יטמאו הלא כתיב בלע המות לנצח]. ולכאורה כן צריך לפרש גם בהאריז"ל שם שמחלק שם בהתירוץ שתלוי אם הקץ יהי' „בעתה“ או „אחישנה“ ודוקא או (אחישנה) יהי' שייך הורג נפש בשגגה. וראה ספר המאמרים תקס"ה ס"ע תשצ"ט שמביא הקושיא מל"ת להאריז"ל „איך יתכן שיצטרך ערי מקלט לרוצחים בשוגג לע"ל“.

ואולי בכהאריז"ל אין הכוונה הריגת נפש בשוגג כפשוטו, כ"א רק להענין ברוחניות (ע"ד הקבלה, ראה שם התיקון לזרוע של הבל כו.). ודוחק. ואכ"מ. וראה תו"ח שמות ד"ה ענין קין והבל. אה"ת מסעי ע' איתטו.

(18) זית רענן בתירוץ הב'.

(19) מצוה תקכ.

(12) מכות י, ב. פרש"י משפטים כא, יג. וראה פרש"י נח ט, ה.

(13) משפטים שם.

(14) ראה ל"ת להאריז"ל ויקרא (טעמי המצות שם מצות על כל קרבן תקריב מלח). אנה"ק סו"ס כח.

(15) (וזהו כל ענין קרבן חטאת וכו') - פרש"י ריש מס' שבועות ד"ה תולה. פרש"י נח שם. וידוע השקו"ט בשוגג דרבנן הצריך כפרה (ראה נתח"מ סרל"ד סק"ג. שו"ת תורת חסד או"ח סל"א. אתון דאורייתא כלל יוד. שו"ת מנחת אלעזר (מונקאטש) ח"ג ס"ב (ובמפתחות שם). ולכאורה טעם האריז"ל הנ"ל הוא גם בדרבנן).

המשיח יבטל דבר ממנהגו של עולם או יהי' שם חידוש במעשה בראשית אלא עולם כמנהגו נוהג²⁷. וממילא גם יהי' שייך המציאות ההורג נפש (בשגגה²⁸).

בוה הי' אפשר גם לבאר דיוק בדברי הרמב"ם: לאחר שהרמב"ם²⁹ מדבר בענין האמונה בביאת המשיח, ש"כל מי שאינו מאמין בו כו' לא בשאר הנביאים בלבד הוא כופר אלא בתורה ובמשה רבינו שהרי התורה העידה עליו שנאמר כו' אף בפרשת בלעם נאמר כו'", הוא ממשיך ומביא עוד ראי' בהלכה בפ"נ³⁰: "אף בערי מקלט הוא אומר ואם³¹ ירחיב ה"א את גבולך ויספת לך עוד שלש ערים כו' ומעולם לא הי' דבר זה ולא צוה הקב"ה לתוהו" - ולכאורה אינו מובן: מדוע מחלק הרמב"ם ראי' זו בהלכה בפני עצמה?

וע"פ הנ"ל י"ל, שכוונת הרמב"ם בזה היא לרמז³², שהראי' מערי מקלט היא לא רק לגבי הנאמר בהלכה שלפנ"ז (בענין ביאת המשיח בכלל), אלא גם לתוכן המדובר בהלכה שלא"פ³³ -

ואמת וטוב יהי' בימי המלך המקוה ב"ב רק גזה"כ לעשות המצוה הזאת וגזה"כ שיהי' ס"ה תשעה".

אך לכאורה קשה לומר כן, כי בפרשה זו גופא, בהמשך לציווי, אם ירחיב ה"א את גבולך גו' ויספת לך עוד שלש ערים" מסיים הפסוק ואומר את הטעם: "ולא ישפך דם נקי בקרב ארצך אשר ה"א נותן לך נחלה"²⁰. שגם אז יהיו ערי המקלט קשורות עם הורג נפש.

ג. יש מפרשים²¹ האומרים, שהצורך דערי מקלט לעת"ל יהי' רק בהזמן של תחילת ימות המשיח, שאז "אין בין העוה"ז לימות המשיח אלא שעבוד מלכיות בלבד"²²; משא"כ בתקופה המאוחרת יותר של ימות המשיח²³ - "בהמשך זמן שתתרבה הדעה בישראל" - "אז לא יצטרכו לערי מקלט"²⁴.

ועפ"ז נמצא, שמן הציווי "ואם ירחיב ה"א את גבולך" - להוסיף שלש ערי מקלט לעת"ל - ישנה ראי' להדעה הנ"ל ולשיטת הרמב"ם²⁵, ש"אין בין העוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכיות בלבד", (בתחלת זמן המשיח עכ"פ²⁶), כפי שמאריך הרמב"ם בספרו²⁶: "ואל יעלה על הלב שבימות

(27) והראב"ד פליג שם.

(28) בש"ך עה"ת כאן: "אע"פ שהוא (הרמב"ם) הולך לשיטתו שכתב כו' עולם כמנהגו נוהג, עם כל זה אין עולה על הדעת שיהי' באותו הזמן רצחנים". וצ"ע, שהרי עיקר ענין ערי מקלט הוא להורג נפש בשגגה, ולמה אין עולה על הדעת שיהי' הורג נפש בשגגה כשעולם כמנהגו נוהג.

(29) הלי' מלכים שם פ"א ה"א.

(30) שם הלכה ב.

(31) בדפוסים לפנינו "אם". אבל בדפוס ראשון "ואם" ככתוב. ובכ"כ כת"י הרמב"ם "כי" במקום "אם".

(32) הביאור בזה בפשטות - ראה לקו"ש

ח"י"ח ע' 280. חל"ד ע' 114 ואילך.

(33) הלכה ג.

(20) ודוחק גדול לומר דקאי רק אלפני פניו.

(21) שלי"ה שם. ואולי זוהי גם הכוונה בית רענן שם (בתירוץ הא') "וי"ל דמיירי לימות המשיח". וראה ש"ך עה"ת. משכיל לדוד כאן.

(22) ברכות לז, ב. וש"נ.

(23) ראה לקו"ש חט"ו ע' 417 ואילך. וש"נ.

(24) שלי"ה שם.

(25) הלי' תשובה ספ"ט. הלי' מלכים פ"ב ה"ב.

(26) רפ"ב שם.

כלומר, שמהציווי להוסיף ערי מקלט לעת"ל אין כל ראי' שמשיח לא יצטרך להראות אותות ומופתים כו'.

ועפ"ז מובן, שגם אין כל ראי' מזה שלא יהיה שינוי מנהגו של עולם³⁶.

ה. ויש לומר הביאור בזה:

מהוספת ערי מקלט לעת"ל אין כל ראי' שאז יהי' עולם כמנהגו נוהג, משום שערי מקלט אלו יהיו בשביל הורג נפש בשגגה לפני זה - בזמן הזה³⁷. ובהיותו אז בארצות הקניז קניזי וקדמוני³⁸ הוא יצטרך לגלות לעיר מקלט³⁹.

כפי שמצינו בענין חיוב חטאת, שר' ישמעאל⁴⁰ כתב על פנקסו ש"כשיבנה ביהמ"ק אביא חטאת שמינה⁴¹.

(36) וכדמשמע גם מלשון הרמב"ם שם רפי"ב „אל יעלה על הלב שבימות המשיח יבטל דבר ממנהגו של עולם", שיכול להיות קס"ד שיבוטל דבר ממנהגו של עולם גם לאחר שידעינו ע"ד הוספת ערי מקלט לעת"ל (ושהבחינה על משיח אינה בזה שצריך לעשות אותות כו' או לחדש דבר בעולם). וראה בפנים.

(37) ראה אלשיך כאן סוף פסוק ח.

(38) ובפרט להדיעות שהן ארץ אדום עמון ומואב (ראה אנציקלופדי' תלמודית ערך א"י ע' רה. וש"ג), שגם לפני ביאת המשיח נמצאים שם יהודים.

(39) וגם להדיעה שהובאה בריטב"א (מכות יא, ב) „דבעינן כה"ג המכפר שיהא נמצא בשעת רציחה" ואם לאו אינו יוצא משם לעולם - י"ל דזהו דוקא באם יש אפשרות שיהי' כה"ג, משא"כ בנדו"ד אין זה מעכב. ועוד דשיהי' כה"ג - הוא בשעת גמר דין (משנה מכות שם). ולהעיר מענין דלאו מינה לא מחריב בה (ובחים ג, א).

(40) שבת יב, ב.

(41) וראה יומא פ, א ופירש"י שם. אנציקלופדי' תלמודית ערך חטאת בסופו (ע' תקג). ואף את"ל ע"פ משנ"ת שאי"ז חיוב על

„ואל" ³⁴ יעלה על דעתך שהמלך המשיח צריך לעשות אותות ומופתים ומחדש דברים בעולם או מחי' מתים וכיוצא בדברים אלו אין הדבר כך שהרי רבי עקיבא כו' (ומביא הראי' מבן כוזיבא) -

גם על זה (שלא יהי' אז כל חידוש בעולם) יש הוכחה מהציווי להוסיף ערי מקלט לעת"ל, המלמדנו שגם בימות המשיח יהי' „עולם כמנהגו נוהג". ובמילא מובן שלא זהו ענינו של משיח ולא זוהי הבחינה ע"ז שהוא משיח³⁵.

ד. אך קשה לבאר כך ברמב"ם:

אם כוונת הרמב"ם לומר שמהוספת ערי מקלט יש ראי' מוכחת לכך שמלך המשיח אינו צריך לעשות „אותות ומופתים ומחדש דברים בעולם", הוא הי' אומר זאת בפירוש (ובפרט שזוהי ראי' מפסוק וציווי בתורה, ואילו הראי' שמביא מבן כוזיבא היא מדברי ודרשת רז"ל).

ויתירה מזו: מסגנון הלשון, שבו מתחיל הרמב"ם את ההלכה (ג) שלאח"ז: „ואל יעלה על דעתך שהמלך המשיח צריך לעשות אותות ומופתים ומחדש דברים בעולם" (ולא „ואין המלך המשיח צריך לעשות כו'") משמע, שגם לאחר ההלכה (ב) בענין ערי מקלט לעת"ל, יכולה להיות קס"ד („יעלה על דעתך") שמשיח „צריך לעשות אותות כו'", אלא ששוללים זאת משום הענין של רבי עקיבא כו'.

(34) כ"ה בדפוס הרמב"ם. ובכמה כת"י הגירסא „אל".

(35) ראה מ"ש במאמר תחיית המתים רפ"ו. וראה לקו"ש ח"ח שם ע' 280 ואילך.

לעת"ל. ובמילא צריכים להיות ערי המקלט כדי לברוח מגואל הדם.⁴⁷

[במשנה⁴⁸ איתא שמצוה ביד גואל הדם להרוג את הרוצח, רק באופן של רוצח שיצא מחוץ לתחום (ערי מקלט) ומצאו גואל הדם, אך לא כאשר הוא עדיין בביתו אל עיר המקלט,

אך כדי שלא לאפוש במחלוקת יש לומר⁴⁹, שגם לפי דעה זו, אין הכוונה שדוקא אז (לאחרי שהוא נכנס לעיר מקלטו ומשם יצא אל מחוץ לתחום) מתחדשת המצוה דגואל הדם⁵⁰, ואילו לפני שהרוצח מגיע לעיר מקלטו ה"ז

ואע"פ שהטעם להבדלת ערי מקלט - "להכין לך הדרך וערי מקלט רבים"⁴² - הוא: "פן ירדוף גואל הדם אחרי הרוצח כי יחס לבבו והשיגו כי ירבה הדרך והכהו נפש"⁴³ - כדי שיוכל לברוח מגואל הדם⁴⁴, ולכן "אם ירחיב ה"א את גבולך גוי ויספת לך עוד שלש ערים", שגם אז יהיו ערי המקלט מקום הצלה מגואל הדם -

ולכאורה הרי יחס לבבו גוי' לא שייך לעת"ל,

אך הרי איתא בספרי בפרשתנו - "מצוה ביד גואל הדם לרדוף"⁴⁵; וכיון שזוהי מצוה⁴⁶, הרי מובן, שזה שייך גם

(47) ואפילו את"ל דזה שאין דין גלות וגואל הדם בזמן הזה* הוא לא רק משום אר"י הוא דרביע עלי' אלא שמיפקע בעצם** הרי מכיון שהחטא דהורג נפש הוא "משום המתפעל והוה דבר נמשך", "החטא נמשך לעולם" (צפע"ג מכות ה, ב בגמ' ד"ה וסבורין), נמצא כאילו נעשה מעשה החטא אז, ובמילא ישנו החיוב גלות ומצות גואל הדם כו'.

(48) מכות פ"ב מ"ז (יא, ב). ושם יב, א. וראה בכללות גדר גואל הדם (ובהבא לקמן) אנציק' תלמודית שם. וש"נ.

(49) ולהעיר ממאירי מכות (יא, ב) שכתב במחלוקת ריה"ג ור"ע אי הוי מצוה או רשות "ולא סוף דבר כשיצא אלא אף מעיקרו".

(50) ראה צפע"ג מהד"ת טז, א"ב, לב, ד (נעתק בכללי התומ"צ בערכו).

כ"א, ושלימות הכפרה נעשית ע"י התשובה שבזמן הזה (ראה לקו"ש ח"ח שם ע' 416. ובארוכה בשיתח' ו' תשרי תשמ"א) - יש לומר, דשאני גלות שהוא לא רק כפרה כקרבן, אלא גם גדר עונש.

ואף שחיוב קרבן חטאת הוא מצות היחיד, והמצוה דגלות היא מצות הב"ד ד"מצות עשה להגלותו" (רמב"ם רפ"ה מהל' רוצח, סהמ"צ ומנין המצות מ"ע רכה), הרי "גם המכה גם הוא בכלל מ"ע זו שנאמר' (מסעי לה, כח) עליו כי בעיר מקלטו ישב עד מות הכהן הגדול" (חינוך מצוה תי בתחלתה). ואף שזוהי לאחר גמר דין, הרי גם בתחלה חיוב עליו (משום הגנה, כדלקמן בפנים).

וראה לקמן הערה 47.

(42) פרש"י פרשתנו יט, ו.

(43) שם.

(44) ולהעיר מהדא"ג מהרש"א מכות י, ב - דעיקר חובת גלות מפני גואל הדם שלא יהרגו, וכשאין חשש זה אין חובת גלות. אבל כבר הקשו על דבריו שמוכת בכ"מ דכשאר גואל דם חייב לגלות. (ראה ספרי פרשתנו שם ה"ו. ועוד).

(45) ראה ספרי דבי רב לספרי שם.

(46) ראה בארוכה ביאור הרי"פ פערלא לסהמ"צ לרס"ג ח"ג פרשה יו, שגואל הדם מצוה" דגופי' הוא ולא בתור שליח ב"ד.

(*) אבל ראה שו"ת צפע"ג (ווארשא) סרט"ו

בסופו: ועי' בספרי פ' מסעי דמבואר דערי מקלט נוהג גם בזה"ע ע"ש אף שאין מקדשין ולא מזבח ולא סנהדרין. צפע"ג למכות ז, א (גליון ד"ה מנה"מ) - נעתק בצפע"ג עה"ת מסעי לה, כט. וראה קצוה"ח סימן ב.

(**) ראה אנציקלופדי' תלמודית ערך גלות וערך גואל הדם בסופו. וש"נ. ועי' הלשון בראשונים שהובאו שם. וראה רמ"א חו"מ ר"ס תכ"ה.

הרמב"ם (עצמו)⁵⁶ „באותו הזמן לא יהי שם לא רעב ולא מלחמה ולא קנאה ותחרות כו' ולא יהי עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד"; במצב של „לא קנאה ותחרות" וכשעסקו הוא „לדעת את ה' בלבד", כיצד יתכן שאדם יהרוג את זולתו אשר „לו אין משפט מות", רק מצד זה ש„יחס לבבו".

ואין לתרץ שזה שלעת"ל יצטרכו ערי מקלט ה"ז יהי' - לא להציל את ההורג נפש בשגגה מגואל הדם, אלא - בתור כפרה על החטא (שהרי ענינן של ערי מקלט אינו רק הגנה והצלה, אלא גם כפרה)⁵⁷ על החטא - כי בפסוק נאמר בפירוש „ולא ישפך דם גוי", שהם יהיו (גם לעת"ל) לשם הגנה והצלה.

ונוסף לזה: אם ערי מקלט לעת"ל יהיו רק בכדי שלהורג נפש בשגגה תהי' כפרה, א"כ הרי אין החשש ש„כי ירבה הדרך והכהו נפש", וא"כ אין הכרח בערי מקלט דוקא בארץ קניזי וקדמוני - והרי כבר יש ערי מקלט בא"י ועבר הירדן⁵⁸;

משא"כ אם הטעם הוא (גם ובעיקר) בכדי להציל את ההורג נפש בשגגה מגואל הדם, מובן שיש צורך בהוספת הערים בארץ קניזי וקדמוני, היות שמצד „לנוס שמה" נוגע שזה לא יהי' „ירבה הדרך".

ז. וי"ל הביאור בזה:

(56) סוף הלכות מלכים.

(57) ראה מכות ב, ב. תוד"ה מודי שם יא, ב. ובכ"מ. וראה שו"ת צפע"נ שם. צפע"נ למכות י, א ד"ה הללו. וש"נ.

(58) כי אין מקור לחדש דערי מקלט קולטים ומכפרים רק על הורג נפש שבאותה מדינה.

איסור על גואל הדם להרוג את ההורג (בדיוק כמו אדם אחר)⁵¹ -

אלא שאף לדעה זו הרי מלכתחילה, לפני הברירה לערי מקלט כבר יש מצוה (ע"ד שיטת הספרי⁵²) על גואל הדם לנקום את מיתת קרובו; אלא שכיון שהתורה נותנת להורג נפש בשגגה את ההגנה של עיר מקלט, ברור מזה, שכל זמן שהרוצח עדיין לא הגיע אל עיר מקלטו⁵³ הרי ארי' הוא דרביע עלי' על גואל הדם ואין הוא יכול לקיים את מצותו⁵⁴.

ו. אך עדיין צריך להבין (בשיטת הרמב"ם):

הרמב"ם הרי פוסק⁵⁵ שזוהי רק רשות ביד גואל הדם להרוג (כשיצא חוץ לתחומה בזדון). ולכאורה, אפילו לדעתו שלעת"ל עולם כמנהגו נוהג, א"כ אה"נ שיתכן הורג נפש בשגגה, אך כיצד יתכן אז - יחס לבבו (ובמילא) מציאות דגואל הדם. כיון ש(כפס"ד

(51) ראה מנ"ח מצוה תי.

(52) ובספרי דבי רב לספרי כאן, דמאן דאית ליי' (בש"ס) מצוה אפ"י בתחלה מצוה (כבספרי כאן) אלא שנשארו בצ"ע. ובביאור הר"פ פערלא לסהמ"צ לרס"ג מל"ת רעד כתב בפירוש הספרי שהמצוה היא לרדפו לעיר מקלטו ולא להרוג ע"ש. ומהספרי דבי רב משמע דמפרש גם להורגו. (53) ולהעיר מצפ"ע"נ מכות יב, א (גליון ד"ה רוצח שיצא) דאם לא גלה עדיין לכו"ע פטור אם הרגו. וי"ל ע"פ הנ"ל בפנים, דכשאינו בורח לערי מקלט אין לו ההגנה.

(54) אף שיש לפרש שדוקא לאחר שנגמר דינו בב"ד להגלות וחל עליו החיוב להצטרע צער גלוי ששקול כמעט כצער מיתה (חינוך מצוה תי) הרי כשיצא מעיר מקלטו, מצוה ביד גואל הדם לקיים חיוב זה.

(55) הל' רוצח פ"ה ה"י.

להרוג את הרוצח⁶⁵, בכדי להסיר את „ורצח גואל הדם את הרוצח גו' ולא תקחו כופר לנוס גו' ולא תחניפו את הארץ גו' ולא רץ לא יכופר לדם גו' כ"א בדם שופכו"⁶⁶ [ובפרשנו „והי' עליך דמים"⁶⁷] - מעשה החטא.

ולכן גם לדעת הרמב"ם שפוסק ש„רשות לגואל הדם להרגו", צ"ל ערי מקלט לעת"ל כדי לברוח מגואל הדם, כיון שגואל הדם הוא ענין ע"פ תורה⁶⁸ (לא רק) מצד טבע (יצה"ר) ההרגשה של נקמה) - יחס לבבו,

ובמילא ה"ז גם בהזמן (לעת"ל)⁶⁹ שבו „לא קנאה ותחרות" אלא „עסק כל העולם לדעת את ה' בלבד".

ה. ויהי רצון שעל ידי העבודה דערי מקלט בזמן הזה ברוחניות - לימוד התורה, ש„דברי תורה . . קולטין"⁷⁰,

ההלכה דגואל הדם עם כל הפרטים אינה ענין של „דברה תורה . . כנגד יצה"ר"⁵⁹ אשר יסית ויגרום ל„יחס לבבו", ולכן נתנה התורה בלית ברירה רשות (או ציווי) להרוג את הרוצח

- כי אם ההורג נפש בשגגה אינו חייב מיתה, כיצד יתכן לומר שיש לגואל הדם רשות להרגו, וכש"כ - שזוהי מצוה על גואל הדם?

אלא זוהי הנהגה מעיקרא ע"פ תורה או מצוה⁶⁰; יש אופנים שבהם מצוה התורה על הב"ד לקיים את החיוב מיתה - כאשר יש עדים והתראה; יש אופנים שבהם באה מיתה בידי שמים; ובהורג נפש בשגגה, כיון שעל-ידו נהרג אדם מישראל⁶¹, מסרה זאת התורה⁶² לזה ש„ראוי לירשו"⁶³ (שייכות אליו - ובמילא הרי (ע"פ תורה) „יחס לבבו"⁶⁴)

(59) כמו באשת יפת תואר (קדושין כא, סע"ב. פרש"י תצא כא, יא).

(60) וכדמוכח מהא דלכו"ע במזיד, „מצוה ביד גואל הדם להרוג את הרוצח" (רמב"ם הל' רוצח פ"א ה"ב). ואם אין לו גואל הדם ב"ד מעמידים לו גואל הדם (סנהדרין מה, ב. וראה רמב"ם וכס"מ שם). וראה הוספות הרמב"ן לספר המצות מ"ע יג. ובכ"מ.

(61) ראה צפע"נ מכות י, ב בתחלתו מגליון. (62) ואף שהרשות לגואל הדם היא רק כשיצא חוץ לתחום (כברמב"ם שבהערה 55), משא"כ לפנ"ז גואל הדם (רק) פטור (רמב"ם שם פ"ה ה"ט) -

י"ל שאי"ז שאו נתחדש כל הגדר דרשות משא"כ לפני שבה לעיר מקלטו, כ"א שלפנ"ז ארי' הוא דרביע עלי', וכנ"ל בפנים סוס"ה לדעת המ"ד מצוה.

(63) רמב"ם שם פ"ב ה"ב - לענין גואל הדם בתורג במזיד.

(64) ע"ד החילוק באופן האבלות ע"פ תורה בהתאם למדת הקירוב משפחתי.

(65) ע"ד הענין ד„קנאין פוגעין בו" (סנהדרין פב, א), דלכמה דיעות הוי רשות (רא"ש ויד רמ"ה שם. וראה גם רמ"א חו"מ סתכ"ה ס"ד). וכן השו"ם במל"מ הל' רוצח ספ"א. וי"ל שבגואל הדם הוי יתירה מזה, כי קנאי הבא לימלך אין מורין לו (סנהדרין שם), משא"כ בגואל הדם (שירי קרבן לירושלמי סנהדרין ספ"ט).

(66) מסעי לה, כו. לב-לג.

(67) ראה מו"ק ה, א.

(68) ראה תפארת ישראל למשנה מכות שם דהוי מצוה קטנה דכל כה"ג לגבי מצוה ממש רשות קרי לה.

(69) וזה שאפ"ל מציאות שאדם יהרג לעת"ל - אף שע"פ גמ' הנ"ל ס"א הוא לפי שהרג במזיד (בלי עדים) - צריך לומר (גם לדעת הרמב"ם) שהוא לפי שהרג במזיד בזמן הזה (ראה אלשיך שם).

(70) מכות י, א. וראה אוה"ת מסעי ע' אתיד ואילך.

ובפרט בהזמן שניתן כ„מקלט” -
 חודש אלול שהר”ת שלו הוא⁷¹ „אנה
 לידו ושמתי לך”, „לרמוז כי הקב”ה
 בחסדו אנה וזמן חודש אלול לכל מי
 שחטא בתוך השנה שישוב אז בתשובה
 ויקבלוהו”⁷²,
 נזכה בקרוב ל„ירחיב ה”א את

גבולך” וכפשוטו, ויקויים „ויספת לך
 עוד שלש ערים” - הוספת הג’ ערי
 מקלט,
 וכן ברוחניות, התגלות טעמי תורה
 לע”ל⁷³ ע”י משיח צדקנו⁷⁴
 במהרה בימינו ממש.

(73) אוה”ת שם ס”ע א’תטו.
 (74) רש”י שה”ש א, ב. - וראה ד”ה אל תצר
 את מואב - לאדהאמ”צ.

(71) ל”ת ושער הפסוקים להאריז”ל פ’
 משפטים. פרי עץ חיים שער ר”ה פ”א.
 (72) שה”פ שם. ועד”ז בל”ת ופע”ח שם.

שופטים ג

היעוד ד"והשיבה שופטייך כבראשונה וגו'" ונבואת הגאולה ע"י נשיא דורנו

ב. ויובן זה בהקדים כמה דיוקים בלשון היעוד:

(א) בציווי בפרשתנו נאמר „שופטים ושוטרים תתן לך“, משא"כ בלשון היעוד נאמר רק „ואשיבה שופטיך“, ולא מוזכר שוטרים. ולאיך: נוסף הלשון וענין „ויעציק“.

(ב) מה הם שני הענינים ד"שופטיך" ו"יעציק"?

(ג) מדוע נאמר ב"שופטיך" הלשון „כבראשונה“, וב"יעציק" – „כבתחלה"?

(ד) הדיוק „שופטיך" ו"יעציק" בלשון נוכח (לא כבפרשתנו – „שופטים ושוטרים" סתם (אע"פ שאח"כ כתוב „תתן לך").

ג. ויש לומר הביאור בזה:

החילוק בין שופטים ושוטרים הוא – בלשון רש"י: „שופטים – דיינין הפוסקים את הדין, ושוטרים – הרודין את העם אחר מצותן שמכין וכופתין במקל וברצועה עד שיקבל עליו את דין השופט"¹⁰. היינו, שהשוטרים ענינם

א. בשייכות עם הציווי בפרשתנו „שופטים ושוטרים תתן לך בכל שערך“, ישנו היעוד של נביא הגאולה: „ואשיבה שופטיך כבראשונה ויעציק כבתחלה“, וכפי שאומרים גם בתפלה בכל יום (מימי החול⁸): „השיבה שופטינו כבראשונה ויעצינו כבתחלה“.

וע"פ המדובר כמה פעמים ובפרט לאחרונה – בנוגע להכרזת והודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו: „לאלתר לתשובה (ובמילא) לאלתר לגאולה“, שכבר סיימו את הכל, גם את „צחצוח הכפתורים“⁵, וצריך רק להיות „עמדו הכן כולכם“⁷ – וגם את זה כבר סיימו – לקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש – מובן, שאוחזים כבר עתה בזמן של קיום היעוד „ואשיבה שופטיך גו' ויעציקך“⁸, ויתירה מזו: כבתחילה: כבר ישנה ההתחלה בזה, כדלקמן.

משיחות ש"פ שופטים, ד' אלול ה'תנש"א.
נדפס בסה"ש ה'תנש"א ח"ב ע' 780 ואילך. תרגום מאידית.

(1) בתחילתה.

(2) ישע"א, כו.

(3) ברכה הי"א דתפילת העמידה.

(4) „קול קורא" ב„הקריאה והקדושה" (סיון – תמוז תש"א. אלול תש"ב) – נדפסו באגרות קודש אדמו"ר מהור"צ ח"ה ע' שסא ואילך. שעז ואילך. תח ואילך. ח"ו ע' תל ואילך.

(5) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(6) אגרות קודש שלו ח"ד ע' רעט. וש"נ.

(7) ראה „היום יום" ט"ו טבת. ובכ"מ.

(8) ראה פיה"מ להרמב"ם סנהדרין פ"א מ"ג, דמשמע ש"ואשיבה שופטיך גו' יהי עוד „לפני

בוא המשיח" וכתסיום בכתוב זה „אחרי כן יקרא לך עיר הצדק גו'". וראה לקו"ש ח"ט ע' 105 הערה 74.

(9) ריש פרשתנו.

(10) וראה רמב"ם ריש הל' סנהדרין: שופטים – אלו הדיינים הקבועין בבית דין ובעלי דינים באים לפניהם, שוטרים – אלו בעלי מקל ורצועה כו'. וברש"י סנהדרין טז, ב (ד"ה שוטרים): חובטין במקלות ע"פ השופטים לכל מי שאינו שומע.

ד. ויש לומר שענין זה מרומז גם בשם הפרשה „שופטים“ (ללא תיבת „שופטים“), כידוע¹⁹ ששמו של דבר מבטא את תוכן כל הדבר, ועד“ז בנוגע לשמות פרשיות התורה כפי שהן נקראות ע“פ מנהג ישראל, והן בתכלית הדיוק²⁰ -

ולכאורה: כיצד מתאים שם הפרשה („שופטים“) עם המצוה שתוכנה הוא לכאורה „שופטים ושופרים תתן לך ככל שעריך“, ועד שאיתא במדרש²¹ „אם אין שופר אין שופט, כיצד, כיון שנתחייב אדם בב“ד לחבירו אם אין שופר שיציא ממנו כיון שפורש מן הדיין אין ספיקה ביד הדיין לעשות לו כלום אא“כ מוסרו ביד השופר“?

והביאור בזה²²: ענין השופרים הוא רק סיוע להשופטים, שאם השופט אינו יכול להוציא את משפטו לפועל, צריכים לשופרים, „בעלי מקל ורצועה“, שיכריחו את הבעל דין „שיקבל עליו את דין השופט“. ולכן נקראת הפרשה רק בשם „שופטים“, ומינוי השופרים אינו נחשב למצוה בפ“ע (במנין המצוות), אלא הוא נכלל

לכפות ולהכריח¹¹ את אנשי העם שיקבלו את הדין ומשפט.

עפ“ז מובן מדוע ביעוד הגאולה נאמר רק „ואשיבה שופטיך“ ולא „שופרים“ - כיון שלעתיד לבוא מתבטלים מציאות הרע¹² והיצר הרע¹³, ולא יצטרכו לשופרים¹⁴ שיכריחו את אנשי העם להשמע להוראות השופטים, כיון שכל האנשים יקיימו מעצמם את ההוראות¹⁵. יצטרכו רק „שופטים“, שיפסקו דינים וילמדו תורה ויורו את הוראות התורה והמצוות לבנ“י¹⁶ („ילכו מחיל אל חיל“¹⁷ בקדושה גופא¹⁸).

(11) ראה סהמ“צ להרמב“ם מ“ע קעו (ועד“ז בחינוך מצוה תצא): למנות שופטים ושופרים שיכריחו לעשות מצוות התורה ויחזירו את הנוטים מדרך האמת אלי' על כרחם כו' וימנעו ויחזירו מהרע ויעמידו הגדרים על העובר עד שלא יהיו מצוות התורה ואזהרות נדונות לפי אמונת כל איש.

(12) כמשנ"ג „ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ“ (זכרי' יג, ב).

(13) ראה סוכה נב, א.

(14) ראה אה"ת פרשתנו ע' תתכא: ועפ"ז יובן ענין ושופרים. . והיינו להכות נה"ב בשבת ע"ד לעולם ירגיו (ברכות ה, רע"א).

(15) ולהעיר מפ"י הרד"ק עה"פ ואשיבה שופטיך כבראשונה: זה יהי' בימות המשיח שיכלו הרשעים כולם ושארית ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב (צפני' ג, ג).

(16) ראה רמב"ם ריש הל' ממרים: ב"ד הגדול שבירושלים [העיקר והיסוד של כל השופטים ש„בכל שעריך“] הם עיקר תורה שבעל פה והם עמודי ההוראה ומתן חק ומשפט יוצא לכל ישראל. וראה לקו"ש חכ"ט ע' 97.

(17) לשון הכתוב - תהלים פד, ח.

(18) ראה תניא אגה"ק סו"ס כו (קמה, א)

(19) ראה תניא שעהיה"א פ"א. וראה בארוכה „תשובות וביאורים“ (קה"ת תשל"ד) ס"א*.
לקו"ש ח"ו ס"ע 35 ואילך ובהערות שם. ושנ"ג.
(20) ראה בארוכה לקו"ש ח"ה ע' 57 ואילך. ועוד.

(21) תנחומא פרשתנו ב (ובתנחומא באבער ג). וראה גם ספרי ריש פרשתנו (עה"פ בכל שעריך). וראה ביאור הרי"פ פערלא לסהמ"צ לרס"ג פרשיות פרשה א' בסופה.

(22) ראה לקו"ש חל"ד ע' 104-103.

(*) ראה פרשתנו יז, ח (ובפרש"י ד"ה דברי ריבות). ולהעיר גם מספרי ריש פרשתנו (עה"פ בכל שעריך). רמב"ם הל' סנהדרין פ"א ה"ג. ועוד.

(*) אגרות קודש כ"ק אדמו"ר שליט"א ח"א ס"ע רפח ואילך. המו"ל.

נמצא שלא בערך למעלה ממנו - הן מצד ידיעתו והבנתו בדינים ומשפטים, והן מצד הביטול שצריך להיות להנשפט אל השופט בכדי לקבל את הדין (אפילו אם אין זה כרצונו של הנשפט); השופט פוסק את הדין ומשפט בדרך ציווי וגזירה (- מלמעלה למטה), והנשפט חייב לקבל זאת בקבלת עול (בין אם הוא מבין זאת ובין אם לאו).

משא"כ יועץ כשמו כן הוא - הוא נותן עצה טובה²⁴, בלשון חז"ל²⁵ - „עצה טובה קמ"ל". שזה מורה שהיועץ (בתור יועץ) נמצא בערך להשומע ומקבל העצה, ולכן מדבר היועץ אליו (לא מלמעלה למטה בדרך ציווי וגזירה, אלא) כידיד טוב המדבר עמו שזה בזה ונותן לו עצה טובה כיצד להתנהג, עצה שהוא (השומע) מבין ומונח אצלו והוא מרגיש שזה ענין טוב עבורו (השומע), אם לאו - אין זו עצה טובה, אלא חוקה וגזירה.

עד"ז מובן גם החילוק בין „שופטיך" ו„יועציך" בלשון היעוד בקשר למשפט ועצה בעניני תורה ומצוות.

ויש בזה מה שאין בזה: מעלת היועץ היא, שזה מתקבל יותר אצל שומע העצה, זה חודר בו בפנימיות מציאותו, כיון שמונח אצלו שווה עצה טובה עבורו; מעלת השופט היא, שהיות שהוראותיו באות כהוראה וציווי מהשופט שהוא נעלה שלא בערך מהנשפט, ה"ז נותן לשופט, שיש לו כח התורה לפסוק דינים, נתינת כח גדולה

במצות מינוי השופטים - כיון שענין השוטרים הוא פרט בענין ה„שופטים" (בכדי לפעול את קיום המשפט (בפועל) שע"י השופטים), אבל אין זה ענין הכרחי לענין המשפט, שיכול להתקיים בפועל גם ללא שוטרים, כאשר המצב והזמן הוא כתיקונו, שאין צריכים לזה (כפי שיהי' לע"ל), כנ"ל.

וזה שהציווי בתורה כולל גם „שוטרים", הוא כיון שזהו ציווי לדורות המדבר על כל הזמנים וכל המצבים, במילא צריכים ציווי על שוטרים, במצב שנדרש שיקבלו את הדין בדרך כפי²³ [ולכן גם נאמר במדרש „אם אין שוטר אין שופט", לא לדינא, רק לתועלת קיום הדבר, כשיתכן שבלא שוטרים המשפט לא יצא לפועל].

ה. עפ"ז יובן הטעם לכך שביעוד נתוסף „ויועציך" (נוסף על „שופטיך"), כיון ששלימות הכח לכך שבגאולה יהיו בני" בשלימות ויקיימו את הוראות השופטים ללא צורך בשוטרים - הוא מזה שיהיו אז „שופטיך" וגם „יועציך": החילוק בפשטות בין שופט ויועץ הוא: שופט אינו בערך להנשפט, הוא

(23) אלא דיש לומר, דכיון שכל עניני התורה הם נצחיים - גם לע"ל יהיה הענין ד„שופטים" ושוטרים תתן לך בכל שעריך", אלא שאז יהיו שוטרים אך ורק למעלותא - להכריז ולהודיע ע"ד מציאותו של השופט. או בכדי לסייע לבני" בקיום עניני ב"ד [לדוגמא: ליישר הדרך עבור עדי ראייה בקידוש הלבנה בכדי שיוכלו להגיע לב"ד בנקל ובזריזות (ע"ד תוספתא שקלים פ"א). ראה גם סה"ש תשמ"ט ח"ב ע' 663].

אמנם, מכיון שפשטות ועיקר הפירוש ד„שוטרים" הוא „בעלי מקל ורצועה כו'", לא נזכר זה בדיבור ביעוד הגאולה.

(24) דפשוט שההבטחה בהגאולה הוא, שיועץ „יועציך" עצה טובה דוקא.

(25) עירובין לט, א. וש"נ.

נאמר „כבראשונה” וב„יועציך” - „כבתחלה”²⁹:

החילוק בין „ראשונה” ו„תחלה” הוא: „ראשון דמעיקרא משמע”³⁰, היינו שזהו (או שיכול להיות) קודם התחלת העניין³¹. משא”כ „תחלה” מורה על התחלת הענין בפועל.

ויש לומר שזהו החילוק בין „שופטיך כבראשונה” ו„יועציך כבתחלה” (שגם כפי שהשופטים והיועצים היו פעם³², ישנו חילוק עיקרי ביניהם המודגש בשינוי הלשון „כבראשונה” ו„כבתחלה”): כיון שבפעולת השופט נמצאת בהדגשה (בעיקר) מציאות השופט, וזה בא בדרך ציווי מלמעלה, ללא התחשבות (כ”כ עיקרית) בהכשרת כלי המקבל - לכן ישנו הפסק (באיכות, ובמילא גם בזמן) בין דברי השופט וקיומם ופעולתם בפועל, כיון שלאחרי פס”ד השופט צריך רק אז להתחיל דבר חדש - קבלת הדין וקיומו ע”י הבעל דין. ולכן נאמר בזה הלשון „שופטיך כבראשונה” - שהשופטים ש„אשיבה” הם כבראשונה,

שלא בערך (לגבי יועץ שבערכו), וגם - שזה בא בדרך ציווי מלמעלה, שמכריח את האדם שיקיים את ההוראה (משא”כ עצה יש לו הברירה אם לקיים או לא).

ובסגנון אחר: אצל שופט נמצאת בהדגשה (בעיקר) מציאות השופט, ואצל יועץ נמצאת בהדגשה (בעיקר) מציאות מקבל העצה.

וע”ד שני ענינים אלו שצריכים להיות בכללות עבודת האדם²⁶: עבודת האדם בכח עצמו - אתערותא דלתתא, והסיוע מלמעלה - אתערותא דלעילא. ועד”ז בפרטיות יותר ישנם שני ענינים בסיוע מלמעלה עצמו²⁷: סיוע ונתינת כח שהוא בערך להאדם ומתלבש בו באופן פנימי; וסיוע ונתינת כח הבא מדרגא שלא בערך אליו. ועד”ז י”ל ישנם שני ענינים אלו בהסיוע לעבודה הבא מבני” עצמם: „שופטיך” - שענינם הוא תורה (דבר השם) - נותנים סיוע מלמעלה²⁸ שלא בערך האדם, ו„יועציך” - מסייעים לו באופן של התלבשות פנימית, באופן שמרגיש שזוהי טובת עצמו.

ו. עפ”ז יובן החילוק שב„שופטיך”

(29) להעיר מהפירושים עה”פ - באו”א.

(30) פסחים ה, א. וראה גם פרש”י בא יב, טו

(ד”ה אך).

(31) וגם לפי הפירוש הפשוט ב„ראשון”, שהוא הראשון של הבא אחרי זה (ויש שני לו), הרי הוא מובדל ומרומם מהם. משא”כ „תחלה” - התחלת הענין - מורה על קירוב להבא אחרי זה. ע”ד המבואר בהחילוק בין הלשון „ראש השנה” ו„תחלת השנה”, שהראש הוא למעלה ומרומם (ולכן) כולל כל אברי הגוף, משא”כ תחלה אפשר להיות רק התחלת הענין.

(32) ראה יל”ש עה”פ ישע”י שם (רמז שצא): ואשיבה שופטיך זה משה ואהרן ויועציך זה דוד ושלמה. (וראה בביאור הגר”א עה”פ).

(26) ראה גם בארוכה סה”ש תנש”א ח”ב ע’

750-2.

(27) להעיר מהמבואר (לקו”ת שה”ש כג, ד. ובכ”מ) ע”ד החילוק בין אתעדל”ע הבאה ע”י אתעדל”ת (שהיא מבחי’ פנימיות האור) לאתעדל”ע הבאה מצד עצמה (שנמשכת מבחי’ נעלית יותר, מבחי’ כוז שאין אתעדל”ת מגעת שם). - אלא דשם קאי דוקא באתעדל”ע הבאה ע”י ולאחרי עבודת האדם בבחי’ אתעדל”ת.

(28) ראה סד”ה שופטים העת”ר (המשך תער”ב ח”ב ע’ אקיד).

וקבלת עול – יתקבלו אצל בני וירדו
 „לך (ויתירה מזה) בכל שעריך“,
 בפנימיות, באופן שנעשה התחלה
 ו„שער“ – „שעריך“.

וימתק ע"פ הפירוש בזה³⁴ בעבודת
 ה', ש„שעריך“ קאי (גם) על שערי
 (אבריו) האדם (עיניו, אזניו, אפו ופיו,
 כדלקמן ס"ב) שהם „שער“ ופתיחה
 בינו ובין כל הסובב אותו, ובכל
 „שעריך“ צריך להיות „שופטים תתן לך“
 – שכל אבריו וכחותיו יונהגו ע"י
 ה„שופטים“ שבנפשו, המוחין דנפשו
 האלקית (שופטים)³⁵, שאתם הוא לומד
 תורה. היינו, שלימוד התורה והוראות
 התורה (שופטים) שלו ינהיגו וירדו
 ויתלבשו – ובאופן ד„תתן“ ד„כל
 הנותן בעין יפה הוא נותן“³⁶ – „בכל
 שעריך“, בכל איבריו וכחותיו
 הפנימיים, באופן שחודר בו לגמרי –
 „שעריך“, השער והתחלה שלו. שנפעל
 ע"י „יועציד“, שהם „כבתחלה“³⁷,
 כנ"ל.

ז. עפ"ז יובן הטעם לכך שלאחרי

בדרגת „ראשונה“, לפני התחלת הענין.
 משא"כ בפעולת היועץ, שבה
 נמצאת בהדגשה (בעיקר) מציאות
 המקבל, הרי שומע העצה הוא כלי
 מוכשר לזה, והעצה נאמרת בכוונה
 שהיא תתקבל אצל השומע, היינו,
 שעצם ענין (נתינת) העצה מורה על כך
 שכבר ישנה התחלת הענין, כיון
 שהשומע כבר מוכן לכך, והעצה היא
 רק כדי לגלות זאת בו ולהראות לו
 כיצד זוהי (עצה) לטובתו, וגם בזמן –
 שתיכף לאמירת העצה ישנה התחלת
 קיום העצה. ולכן נאמר „יועציד“
 כבתחלה, „שה„יועציד“ שישבו בימות
 המשיח הם „כבתחלה“, בדרגת
 „תחלה“, הם קשורים עם תחלת קיום
 העצות בפועל.

עפ"ז מובן גם הלשון „יועציד“ לשון
 נוכח, היועצים שלך – כיון שבעצה
 מודגש שזהו ענין שלך; והכוונה בזה
 היא, שע"י „יועציד“ יעשו גם
 ה„שופטים“ – „שופטיך“ לשון נוכח,
 שהוראות השופטים (שהם מצ"ע שלא
 בערך הנשפט) יתקבלו אצלו באופן
 פנימי, כקבלת העצות.

ויש לקשר זה עם הנאמר בפרשתנו
 – „שופטים גו' תתן לך בכל שעריך“:

שער (העיר) הוא הפתיחה והתחלה
 להכנס לעיר. והכוונה היא, שמיני
 השופטים (והשוטרים – בזמן שבו
 צריכים לזה) יהי' באופן ד„תתן לך בכל
 שעריך“ לשון נוכח, שה(הוראות ופסקי
 דינים דה)שופטים – שהם מצ"ע באופן
 של הבדלה³⁸, ומתקבלים בדרך ציווי

(33) ולכן נאמר „שופטים ושוטרים“ בלשון
 סתם.

(34) ש"ך עה"ת ריש פרשתנו. וראה בארוכה
 אוה"ת פרשתנו ע' תתכב. ועוד.

(35) ראה תניא פ"ג.

(36) ראה ב"ב נג, א. א. סה, א. עא, סע"א.
 רמב"ם הל' מכירה פכ"ה ה"ד. הל' זכיה ומתנה
 פ"א הכ"ב.

(37) והטעם שלא נאמר „יועציד“ בפרשתנו –
 כי בלשון התורה נאמר הכל בכללות, ובכללות
 הציווי הוא „שופטים גו' תתן לך בכל שעריך“
 (וזה כולל ברמו גם הפרט ד„יועציד“, שהעבודה
 צ"ל בפנימיות), ובהיותו ציווי לדורות ה"ז כולל
 כל המצבים, גם כשוקקים לשוטרים (כנ"ל ס"ג);
 משא"כ ביעוד הגאולה, עיקר החידוש ד„ואשיבה
 שופטיך גו' נעשה ע"י „שופטיך“ ו„יועציד“,
 כדלקמן בפנים.

ח. מהאי טעמא גופא שצריך להיות "יועצין" כבתחלה" בכדי להכניס בשומע העצה הבנה והרגשה פנימית בתומ"צ וביהדות, באופן שזה נעשה ה"תחלה" וה"שער" שלו (ולא שנשאר כדבר חדש שהוא שלא בערכו) - מובן, שזה צריך לבוא ע"י עבודת היהודי עוד קודם הגאולה, עבודה לפי ערכו, צעד אחר צעד ודרגא אחר דרגא, בכדי להכין אותו ולעשותו כלי מוכשר לקבל את הגילויים דימות המשיח, כולל - "ואשיבה שופטין כבראשונה ויועצין כבתחלה".

ונוסף לזה: ע"פ הידוע שתכלית השלימות דימות המשיח "תלוי במעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות, כי הגורם שכר המצוה היא המצוה בעצמה כו"³⁹. וכל ההמשכות מלמעלה באות באופן דמדה כנגד מדה⁴⁰, שעבודתו של יהודי צריכה להיות מעין ההמשכה שהוא ממשיך ע"י עבודה זו⁴¹ (שע"ז הוא נעשה כלי פנימי להמשכה) - מובן בנדוד"ש, שבכדי להגיע ולקבל את המצב ד"ואשיבה שופטין כבראשונה ויועצין כבתחלה" בימות המשיח, צריך להיות ביהודי מעין זה בעבודתו עכשיו - שיהדות ותומ"צ יהיו אצלו בשני האופנים: בדרך "שופטין" - קבלת עול בקיום הוראות התורה, ובדרך "יועצין" - שהוראות התורה יתקבלו אצלו בפנימיות כעצה טובה.

(39) תניא רפ"ז.

(40) ראה סוטה ח, ב, ט, ב. וש"נ. תוספתא סוטה רפ"ד. מדרש לקח טוב שמות ג, ו. ועוד.

(41) ראה בארוכה סה"מ מלוקט ח"ג ע' מז"ח. וש"נ.

ביאת המשיח לא יצטרכו ל"שוטרים", כיון שאז יהיו "שופטין" ו"יועצין" בשלימות - הן המשפטים והוראות התורה הבאים ע"י "שופטין" ביחד עם הנתינת כח נעלה שבוה, והן העצות טובות הבאות ע"י "יועצין", המביאים זאת בפנימיות בהאדם, ודוקא ע"י שני ענינים אלו נעשה יהודי חדור לגמרי בתורה ומצוות ואלקות³⁸, כך שאינו צריך יותר לשוטרים (כפ"י והכרח) לקיים את דבר ה':

ע"י "שופטין" בלבד, הוראות התורה שיהודי מקבל בקבלת עול בדרך ציווי וגזירה - חסרה העבודה הפנימית, החודרת בהבנתו והרגשותיו, הבאה ע"י "יועצין". ובמילא נשאר עדיין נתינת מקום ואפשריות (בכחות הפנימיים שלו) לענין הפכ"י ע"י "יועצין" בלבד, שהיא עצה טובה להשומע ומקבל, חסר כח התורה והסיוע שלא בערך הבא ע"י פס"ד השופט (כנ"ל), כלומר, בגילוי אלקות שבוה. דוקא ע"י שני הענינים - "שופטין" ו"יועצין" - נפעל שהאדם עצמו (באופן של התלבשות בפנימיות מציאותו שנתקבל אצלו ע"י "יועצין") מתנהג ע"פ הוראות התורה (ע"י "שופטין"), שאז אין יותר מקום ואפשריות שהאדם יצטרך לכפ"י (ע"י שוטרים) לקיים את הוראות השופטים.

(38) ע"ד הידוע (ראה תניא פל"ו - מו, א) שלע"ל תתמלא שלימות הכוונה ד"דירה לו יתברך בתחתונים" (ראה תנחומא נשא טז. שם בחוקות ג. במדב"ר פ"ג, ו) - ששני ענינים בזה: השלימות בגילוי אלקות, "דירה לו יתברך", "לו" לעצמותו (המשך תרס"ו ס"ע ג. ובכ"מ - נסמנו בסה"מ מלוקט ח"ב ע' רמא הערה 32); וגם, שהדירה לו ית' תהי' "בתחתונים", בגדרי התחתונים.

כאשר נוסף לזה, "נהנין ממנו עצה ותושי" ⁴⁸, או שנוסף על השופט ורב מורה הוראה בדורו יש לו (בנפרד) גם "יועצין" ("עשה לך רב" ⁴⁹ וכיו"ב), הנותן לו עצות ביראת שמים ועבודת ה'.

וע"י הציות ל"שופטין" - הרב ומורה הוראה שלו, הנותנים את פסקי הדינים והוראות התורה, ו"יועצין" - פועלים ונעשים כלי פנימי (ע"י יועצין) בכדי לקבל את ה"ואשיבה שופטין כבראשונה ויועצין" (לשון נוכח - יועץ שלך) כבתחלה", גם הענינים שלא בערך (שופט), כנ"ל.

ט. דוגמא להנ"ל ישנה מהחילוק שבין דברי תורה ודברי נבואה ⁵⁰ (שבנוגע לשניהם מדובר בפ' שופטים ⁵¹):

תורה היא למעלה מעולם (קדמה לעולם) ⁵², תורה היא חכמתו ורצונו של הקב"ה ⁵³, שהיא למעלה משייכות לגדרי העולם, כשם שלית מחשבה תפיסא ב' כלל ⁵⁴ [והגם שהתורה "ירדה ונסעה כו" ⁵⁵ ובאה בהתלבשות בהבנה והשגה למטה, עד ש"נקראת על שמו" ⁵⁶, אך

וענין זה נפעל ע"י שבנ"י בכל דור ודור מצייתים ל"שופטים" ו"יועצים" של דורם - כמבואר בפוסקים ⁴², ש"שופטים ושופרים תתן לך בכל שעריך" הוא ציווי עיקרי ויסודי ⁴³ בכל המקומות, גם בחוץ לארץ, ובכל הזמנים, גם בזמן הזה (בתור שלחותם של ב"ד הראשונים) ⁴⁴, וכמו שנאמר בפרשתנו ⁴⁵ - "ובאת גו' אל השופט אשר יהי' בימים ההם" ⁴⁶ ודרשת והגידו לך את דבר המשפט, ועשית על פי הדבר אשר יגידו לך", עד שה"שופט אשר יהי' בימים ההם" בכל דור הוא "כשמואל בדורו כו' (עד) כמשה בדורו" ⁴⁷.

ושלימות ענין השופט והחכם הוא

(42) רמב"ם הל' סנהדרין פ"א ה"א-ב, ע"פ סנהדרין נו, ב. מכות ז, א. וראה אנציקלופדי' תלמודית ערך בית דין בתחלתו (ע' קנ). וש"נ. (43) ראה חינוך מצוה תצא: המצוה הזאת עמוד חוק בקיום הדת.

(44) גיטין פח, ב ובתוד"ה במילתא. ב"ק פד, ב. טור חו"מ סימן א. וראה רמב"ם הל' סנהדרין פ"ה ה"ח (בנוגע לחוץ לארץ). וראה אנציקלופדי' תלמודית שם ע' קנא. ע' קסא ואילך. וש"נ. (45) יו, ט"י.

(46) "אין לך אלא שופט שבימך" - פרש"י עה"פ, מ"ה כה, ריש ע"ב. וראה גם ספרי עה"פ. (47) ר"ה שם. פרש"י פרשתנו יט, יז (ד"ה אשר); טור חו"מ סכ"ה (ושם הובא רק שיפתח בדורו כשמואל בדורו). וראה של"ה פרשתנו שעז, א-ב.

ואיתא בראשונים (רא"ש סנהדרין ספ"ג. ב"ק קיב, ב. מרדכי סנה' שם סתש"ט. ועוד. וראה אנציקלופדי' תלמודית ערך ב"ד הגדול ע' קפ. וש"נ) - שבזמן הזה שאין לנו ב"ד הגדול, כל ב"ד חשוב שבדור נקרא ב"ד הגדול. וברמב"ם ריש הל' ממרים (בנוגע לב"ד הגדול): כל מי שמאמין במשה רבינו ובתורתו חייב לסמוך מעשה הדת עליהם ולהשען עליהם.

(48) אבות פ"ו מ"א (הפרק דשבת זה).

(49) שם פ"א מ"ו. שם מט"ז.

(50) בהבא להלן, ראה בארוכה לקו"ש ח"ט ע' 182 ואילך. ספר השיחות תשמ"ח ח"א ע' 211 ואילך.

(51) יו, ח ואילך. יח, יד ואילך.

(52) ראה שבת פח, ב. פסחים נד, א (וש"נ).

מדרש תהלים צ, ג. ב"ר פ"ח, ב. תנחומא וישב ד.

וש"נ. וח"ב מט, א. וראה סה"מ תש"ח ס"ע 272.

(53) תניא פ"ד.

(54) תקי"ז בהקדמה (יו, א).

(55) ראה קידושין לב, ריש ע"ב (ובפרש"י).

ע"ז יט, א.

ויש לומר לכאורה, שתורה ונבואה הם בכללות ע"ד החילוק בין „שופטיך” ו„יועציך”: שופט ענינו – לפסוק דיני התורה, וזה בא בדרך ציווי וגזירה. יועץ נותן עצה ש„מלובשת” בלבושים של שומע העצה, בהבנתו והשגתו – ע"ד ענין הנבואה⁶⁶ (הקשורה⁶⁷ עם כליות יועצות⁶⁸, בחי' נצח והוד⁶⁹), שהנביא (שאינו שופט⁷⁰) נותן עצה בנוגע להנהגה בעניני העולם („דברים העתידים להיות בעולם”), „כגון, לכו למקום פלוני או אל תלכו עשו מלחמה היום או אל תעשו כו”⁷¹.

וכשם שישנו הציווי לשמוע ל„שופטיך” בכל הזמנים, כמ”ש בפרשתנו: „ובאת גו’ אל השופט אשר יהי’ בימים ההם” (כנ”ל ס”ו), כן הוא גם בנוגע לנביאים – כמ”ש אח”כ בהמשך הפרשה⁷²: „נביא מקרבך מאחריך כמוני יקים לך ה’ אלקיך אליו תשמעון”, וכפי שמאריך הרמב”ם בספר המדע⁵⁸, ש„מיסודי הדת לידע שהאל מנבא את בני האדם”, ועל המצוה לשמוע לנביא, כמבואר שם⁷³ פרטי הדינים בזה.

כיון שהרמב”ם מביא זאת בספר

היא נשארת בעצם מהותה – עצם התורה – למעלה מהבנה והשגה]. ולכן גם אופן פעולת התורה בעולם – הוא בעיקר בדרך ציווי ופס”ד מלמעלה.

משא”כ נבואה – אע”פ שהיא דבר הוי’, הרי היא התגלות אלקות לנבראים, „גילה סודו אל עבדיו הנביאים”⁵⁶, בגדרם הם⁵⁷ (אם ישנם התנאים דחכם גבור כו”⁵⁸), שנקלט בדעתו ושכלו של הנביא, באופן שמתאחד עם זה⁵⁹ – „מתלבשת בשכלם והשגתם במראה הנבואה וגם במחשבתם ודיבורם כמ”ש⁶⁰ רוח ה’ דיבר בי ומלתו על לשוני”⁶¹, וענין הנבואה צריך לבוא בגלוי דוקא בדיבור, „כל לשון נבואה אדם המכריו ומשמיע לעם כו’ והוא מגזירת ניב שפתיים”⁶² כו”⁶³, לא כתורה שיכולה (מצד ענינה) להשאר במחשבה; וגם לתוכן הנבואה יש שייכות לעולם, „אין”⁶⁴ הנביא עומד אלא להודיענו דברים העתידים להיות בעולם כו”⁶⁵.

(56) עמוס ג, ז.

(57) ראה שער רוה”ק ושער הייחודים (להאריז”ל) בתחלתם.

(58) רמב”ם הל’ יסודי התורה רפ”ז.

(59) ראה בארוכה לקו”ש חכ”ג ע’ 86 ואילך.

(60) שמואל ב, כג, ב.

(61) שעהיוה”א ספ”ב. ולהעיר מתו”ח בא קמ, ב ואילך.

(62) ישע”י נו, יט.

(63) פרש”י וארא ז, א.

(64) רמב”ם שם פ”ה ה”ג.

(65) כולל גם „לצוות על דברי תורה ולהזהיר העם שלא יעברו עלי” (שם פ”ט ה”ב), ואפילו בנוגע לנביא עצמו, „להרחיב לבו ולהוסיף דעתו כו” (שם ספ”ז) – תכלית ומטרה השייכת להעולם וההאדם כו’.

(66) ראה אוה”ת נ”ך ע’ ששה, מוז”ג קצג, ב.

(67) שער הנבואה להאריז”ל, הובא בשעהיוה”א פ”ה (פ, א).

(68) ברכות סא, סע”א. וש”נ.

(69) ראה ספר הליקוטים דא”ח צ”צ ערך עצה ע’ שנה. וש”נ.

(70) ראה הקדמת הרמב”ם לפירוש המשניות ד”ה והחלק השני בסופו.

(71) רמב”ם שם פ”ט ה”ב.

(72) יח, טו.

(73) פרק ז”י.

- בבחי' "ויעציק" (ע"ד הנבואה), המשכה (עצה) שמתקבלת אצל האדם (באופן שיש לו שייכות לזה כבר "בתחלה"), וזה מאפשר לו לקבל באופן פנימי את גילוי האלקות בימות המשיח, הן ד"שופטיך" והן ד"ויעציק", כנ"ל.

ולכן הלכה היא לדורות - גם בזמן הגלות - ש"מיסודי הדת לידע שהאל-מנבא את בני האדם", שתמיד (בכל הדורות) שייך הענין דגילוי הנבואה למטה, עד לדרגת נבואה שהיא מעין דנבואת משה, "נביא"⁸² אקים להם מקרב אחיהם כמוך"⁸³ - שלימות ענין הנבואה, כמבואר ברמב"ם בארוכה⁸⁴.

ועפ"ז יש לומר הטעם לכך שהרמב"ם מאריך⁸⁴ בנוגע לאופן נבואת משה, דלכאורה: מאי דהוה הוה⁸⁵ - למאי נפק"מ בזה בספר הלכות הלכות לבנ"י בכל הדורות? ואם זה נוגע לזמן שלאחרי ביאת המשיח כאשר "משה עמהם"⁸⁶, הרי יראו זאת בעצמם, ואין צריך לומר הלכה על זה עכשיו?

והביאור בזה: בכל הדורות - גם לפני תח"מ של משה - נוגע ההלכה לדעת ש"האל-מנבא את בני האדם" (גילוי אלקות בגדרי הנבראים), עד

"הלכות הלכות"⁷⁴ (ובאריכות גדולה), ועם ההקדמה שזהו "מיסודי הדת" - מובן, שזוהי הלכה הנוגעת לבנ"י בכל הדורות. והגם שאמרו תז"ל⁷⁵, "משמתו נביאים האחרונים חגי וזכרי" ומלאכי נסתלקה רוח הקודש מישראל" - דובר פעם⁷⁶ הפירוש בזה שזה לא נתבטל לגמרי (אלא, "נסתלקה", אבל לא "בטלה" או "פסקה"⁷⁷), וכדמוכח מזה שגם לאחר זה מצינו השראת רוח הקודש אצל כמה וכמה⁷⁸ (וכמובן גם מזה שבספרו הלכות - בין כל התנאים בנוגע לנבואה - אין הרמב"ם מביא שום תנאים בנוגע לזמן הנבואה, משמתו נביאים האחרונים⁷⁹).

ויתירה מזו: הרמב"ם כותב באגרת תימן⁸⁰, שבשנה מסויימת (כמפורט שם) "תחזור הנבואה לישראל", "ואין ספק שחזרת הנבואה היא הקדמת משיח (שנאמר⁸¹ ונבאו בניכם ובנותיכם וגו')",

ויש לומר שהביאור בזה מובן ע"פ המדובר לעיל בענין "ויעציק" כבתחלה", שבכדי שיוכלו לקבל את הגילויים דימות המשיח, צריכה להיות התחלה בזה בהעבודה עתה - בזמן הזה

(74) הקדמת הרמב"ם לספר היד.

(75) יומא ט, ב. סוטה מח, ב. תוספתא שם פ"ג, ד. סנהדרין יא, א.

(76) לקו"ש ח"ד ע' 72 ואילך.

(77) כהלשון בגמ' סוטה שם בנוגע לכמה דברים שבטלו.

(78) ראה שערי קדושה (להרח"ו) שער ג פרק ז. פרקי גילויים להר"ר מרגלית בפתחתו לשו"ת מן השמים. ושו"נ. וראה גם לקו"ש שם ע' 73.

(79) ראה לקו"ש שם ובהערה 25.

(80) פרק ג.

(81) יואל ג. א.

(82) פרשתנו יח, יח.

(83) דאף שנאמר "ולא קם נביא עוד בישראל כמשה" (ברכה לד, י. וראה רמב"ם שם פ"ו ה"ו), הרי מפרש תומ"י שזהו בענין "אשר ידעו ה' פנים אל פנים". וכמובן מההבטחה בפרשתנו "נביא מקרבך מאחריך כמוני גוי", "נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך" (כפנים), ראה גם לקו"ש ח"א ע' 59.

(84) שם.

(85) ע"ד יומא ה, ב. ועוד.

(86) יומא שם. וראה תוד"ה אחד - פסחים

קיד, ב.

שהרמב"ם כותב בספרו גם ההלכות הנוגעות לימות המשיח, גם - ההקדמה לזה.

י. ע"פ הנ"ל יובן החידוש בדורות האחרונים בכלל ובפרט בדורנו זה ובפרט בזמן זה, שע"פ הכרות והודעת כ"ק מו"ת אדמו"ר נשיא דורנו כבר סיימו הכל (כנ"ל ס"א), וע"פ כל הסימנים אוחזים כבר ברגעים האחרונים לפני הגאולה:

מהזמן שהתורה צוותה „שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך” ובמשך הדורות מאז, ובפרט הדורות (הקודמים) בגלות - כיון שלא זכו והגאולה לא באה אז, ה"ז ראי' שעדיין לא נסתיימו מעשינו ועבודתנו ועדיין נותר רושם מענין ד„חטאינו” (ש„מפני חטאינו גלינו מארצנו”⁹³), שבגלל ההעלם והסתר דעולם עדיין לא אחזו בשלימות בהמצב וזמן ד„שופטיך” (ובפרט ד„יועציך”, והיו צריכים ל„שוטרים” (לכפות שיתנהגו ע"פ משפט השופטים).

אבל לאחר הריבוי הכי מופלג ד„מעשינו ועבודתנו” במשך כל הדורות, מובן שמתקרבים יותר ויותר למצב זה.

ובמיוחד בדורות האחרונים, כאשר נתוסף הענין דגילוי פנימיות התורה, החל מה„מצוה לגלות זאת החכמה” בזמן האריו"ל⁹⁴, ואח"כ - „יפוצו מעינותיך חוצה”⁹⁵ ע"י רבותינו נשיאנו

השלימות בזה כפי שהי' אצל משה⁸⁷. ויתירה מזו - בכל דור שייך ש„נביא אקים להם גו' כמוך”, כפי שמבאר הרמב"ם⁸⁸ ש„כל נביא שיעמד אחר משה רבינו אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה כו'”, כלומר, שכל נביא הוא המשך של נבואת משה ותורתו⁸⁹ (אלא שבגילוי הנבואה ישנם חילוקי דרגות, כמבואר ברמב"ם⁸⁴). ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ת אדמו"ר.

ובפרט אחרי ש„תחזור הנבואה לישראל”, שהיא „הקדמת משיח” (כנ"ל) - הנבואה שתהי' במשיח צדקנו (ש„נביא”⁹⁰ גדול הוא קרוב למשה רבינו⁹¹), ואמרו חז"ל⁹² ש„גואל ראשון (משה) הוא גואל אחרון”, ובכל דור ודור ישנו אחד הראוי לזה - לכן צריכים לדעת בתור הלכה גם בזמן הזה (עוד קודם הגאולה), שישנה המציאות דגילוי הנבואה (אצל משיח עוד לפני הגאולה), כמעין והתחלה („יועציך כבתחלה”) לשלימות גילוי הנבואה לאחר הגאולה. היינו שאין זה חידוש שיתחדש רק אחרי הגאולה, אלא שהתחלה בזה נפעלת עוד קודם בבחי' „יועציך כבתחלה”, ולכן כותב זאת הרמב"ם בספר ההלכות שלו (ובפרט

(87) לקו"ש חכ"ג ע' 91. ע"ש.

(88) שם פ"ח ה"ב.

(89) שנבואת משה (שלימות הנבואה) מאמתת אמיתית התורה (ראה לקו"ש ח"ט ע' 185).

(90) רמב"ם הל' תשובה פ"ט ה"ב.

(91) ובתנחומא (ס"פ תולדות) משמע שהוא נביא גדול ממשה - ראה לקו"ש ח"ו ע' 254. ועצ"ע.

(92) ראה שמו"ר פ"ב, ד. וזח"א רנג, א. שער הפסוקים פ' ויחי. תו"א ר"פ משפטים. ועוד.

(93) נוסח תפלת מוסף דיו"ט.

(94) אגה"ק סכ"ו (קמב, ב).

(95) ראה אגה"ק דהבעש"ט - נדפסה בכתר שם טוב בתחלתו. ובכ"מ.

- שעל ידם, "תחזור נבואה לישראל" (בלשון הרמב"ם הנ"ל)⁹⁶, "גלה סודו אל עבדיו הנביאים", הם הנם נביאי דורנו⁹⁷ עד "נביא מקרבך גוי כמוני" (בהיותו אתפשטותא דמשה שבכל דרא ודרא⁹⁸), והם "שופטיך" ו"יועציך" דדורנו:

הן "שופטיך" - בהיותם נשיאינו, שנשיא (מלשון התנשאות) הוא למעלה שלא בערך מאלו שעליהם הוא נשיא (ע"ד מ"ש⁹⁹, "ויגבה מכל העם משכמו ומעלה"), וגם רבותינו המלמדים תורה לכל העם - ע"ד "שופטיך"; והן "יועציך" - הנותנים עצות בעניני תורה ויראת שמים¹⁰⁰, עד גם עצות בענינים גשמיים (ענין הנביאים)¹⁰¹.

ובפרט ע"י הגילוי דתורת חסידות חב"ד, בהתלבשות בחכמה בינה ודעת בהבנה והשגה, באופן שזה מובן אפילו בשכל דנפש הבהמית - עכ"פ בבחי' "עצה טובה קמ"ל" - שמתקבלת בשכל ורגש האדם, וע"י גילוי פנימיות התורה בחב"ד שבשכל ("יועציך") - עד באופן ד"טועמי" חיים וכו'¹⁰² (שע"י הטעימה טועמים את עצם הדבר) - נעשה שער ("שעריך") והתחלה ("יועציך" כבתחלה) לגילוי פנימיות התורה לע"ל, וע"י הטעימה והתחלה עכשיו - נעשים בני וכל העולם כלי פנימי לגילוי פנימיות התורה שלאחרי זה ע"י משיח צדקנו¹⁰³.

ובכל זה גופא נתוסף עוד יותר בדורנו זה - כאשר ישנה השלימות דיפוצו מעינותיך חוצה בכל קצוי תבל, ובאופן המובן בשכל בני אדם, אפילו של זה הנמצא בחוצה שאין חוצה הימנו, וגם - תרגום פנימיות התורה ותורת החסידות בלשון עם ועם¹⁰⁴ [רוסית¹⁰⁵, וכיו"ב] ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא

(96) ראה לקו"ש ח"ב ע' 589.

(97) "הבעש"ט ז"ל אשר כמוהו לא הי' מימות הראשונים פלאי פלאות נסים היוצאים מהטבע אשר היו נראים על ידו כאשר שמעתי מאדמו"ר נ"ע שהוא ותלמידו הה"מ נ"ע היו רואים מסוף העולם ועד סופו ממש בעין ראי' והיו אומרים מה שהיו רואים כאשר הי' נראה בעליל לתלמידיהם, והיינו ע"י שהי' גלוי לפניהם אור שנברא ביום ראשון שהשי"ת גנוז בתורה, הנה כל אלה המופתים האמיתיים מגלים גילוי א"ס ב"ה הבע"ג. גם מוקני נ"ע שמענו עתידות קולע אל השערה" (ספר החקירה להצ"צ מצות עדות ספ"ה (סח, סע"א). ורא שם נ, סע"א).

(98) זח"ג רעג, א. תקו"ז תס"ט (קוב, רע"א. קיד, רע"א). ובב"ר פנ"ו, ז: "אין דור שאין בו כמשה". וראה תניא פמ"ד (סג, א). אנה"ק ביאור לסי' י"ך בסופו (קמז, ב).

(99) שמואל"א י, כג.

(100) ראה אנה"ק סכ"ב (קלד, א).

(101) אנה"ק שם. - ואף שכתב אדה"ז שם "זכרו ימות עולם כו' ואי' איפוא מצאתם מנהג זה כו' להיות מנהג ותיקון לשאל בעצה גשמיות כדת מה לעשות בעניני העולם הגשמי כו' כ"א לנביאים ממש אשר היו לפנים מישראל כו'" - מ"מ, ידוע שלאחרי זה נתקבלו אצל אדה"ז -

ורבותינו נשיאינו ממלאי מקומו - שאלות חסידים בענינים גשמיים (ראה אנה"ק שלו הידועה ד"ה נפש השפלה - אגרות קודש אדה"ז סס"ה (ע' קנא ואילך)), וענה עליהן (ראה ס' שעורים בספר התניא לאגה"ק שם (ע' 1585)).

(102) שער הכוונות ענין טבילת ערב שבת. פע"ח שער יח רפ"ג. ועוד. וראה בכ"ו לקו"ש חט"ו ע' 282 ואילך. ח"ב ע' 173. וש"נ.

(103) ראה לקו"ת צו יו, א"ב. שער האמונה פנ"ו ואילך. סהמ"צ להצ"צ מצות מינוי מלך פ"ג.

(104) ראה לקו"ש ח"ג ע' 862 ואילך. חכ"ד ע' 10. חכ"ו ע' 299 ואילך. שם ע' 315. סה"ש תשמ"ח ח"ב ע' 629. לקו"ש חל"ו ע' 43. וראה לקו"ש חיי"ג ע' 180.

(105) וראה סה"ש שם הערה 54. לקו"ש חיי"ג שם.

האחרונים דהגלות - שצריכה להיות עבודה בהתאם מדה כנגד מדה למצב הגאולה:

לפרסם אצל עצמו ואצל כל אלו שאפשר להגיע אליהם - שצריכים לקבל על עצמם ולקחת על עצמם (ביתר חוזק) את ההוראות ועצות ד"שופט"ך ו"יועציך" שבדורנו - "מאן מלכי רבנן"¹¹¹ בכלל, ובפרט נשיא דורנו - הבא בהמשך לרבנותינו נשיאנו שלפניו - שופט דורנו ויועץ דורנו ונביא דורנו,

וכציווי התורה הנ"ל⁸²: "נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפיו ודיבר אליהם את כל אשר אצונו", "אליו תשמעון"⁷², וכפס"ד הרמב"ם הנ"ל, שאם יש לאחד המעלות והשלימויות שצריכים להיות לנביא ומראה אותות ומופתים - כפי שראינו ורואים בהמשך קיום ברכותיו אצל נשיא דורנו - הרי "אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה ואמר אם נתן את אליו תשמעון", עי"ז ש"יאמר דברים העתידים להיות בעולם ויאמנו דבריו"¹¹² (כפי שראו זאת אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר),

ויתירה מזו: "נביא שהעיד לו נביא אחר שהוא נביא - כפי שהוא בנוגע לנשיא דורנו, ונמשך בדור שלאחריו ע"י תלמידיו כו' - הרי הוא בחזקת נביא ואין זה השני צריך חקירה"¹¹³; וצריכים לציית לו תיכף ומיד עוד

דורנו, ובאופן דהולך ומוסיף ואור, עד כימים האחרונים - גם נדפס (ספר התניא, תושב"כ דחסידות¹⁰⁶) ב"פרייל", הכתב עבור "סגי נהור"¹⁰⁷ ר"ל (כמדובר לעיל¹⁰⁸).

וע"פ ההכרזה הנ"ל דכ"ק מו"ח אדמו"ר, שכבר סיימו את כל עניני העבודה, כולל העבודה דרבנותינו נשיאנו כ"שופט"ך ו"יועציך" עד היום הזה, ו"אכשור דרי"¹⁰⁹ כפשוטו - מובן, שכבר הגיע הזמן ד"ואשיבה שופט"ך כבראשונה ויועציך כבתחלה" בתכלית השלימות (ואין צריכים לשוטרים, כיון שכבר הכל מבורר), לאחרי הטעימה והתחלה בזה ע"י רבותינו נשיאנו¹¹⁰.

יא. מזה מובן הלימוד שישנו לכל אחד בעמדתו בשבת פרשת שופטים בדורנו זה ובפרט בזמן האחרון, הרגעים

(106) מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר - נדפס בקיצורים והערות לתניא ע' קח ואילך. אגרות קודש שלו ח"ד ע' רסא ואילך. וראה שם ח"ה ע' ז.

(108) שזוהו מפני שהוא "סגי נהור" כפשוטו - מפני ריבוי אור שנכנס בעין, וחסר בהכסויים כו' (ראה אוה"ת בראשית תתל"ח, ב. סה"מ תרס"ח ע' לב. המשך תער"ב ח"א ע' ערה. ח"ב ס"ע א"כד ואילך). ועוד יש לומר, שע"י הירידה דהעדר הראי' (לפי שעה), נעשה אח"כ גילוי אור וראי' ביתר שאת וביתר עוז, כיתרון האור מן החושך (קהלת ב, יג).

(108) סה"ש תשנ"א ח"ב ע' 764 ואילך.
(109) לשון חז"ל - יבמות לט, ב. חולין צג, ב.

(110) ראה פיה"מ להרמב"ם שבעה ע"ה: ואשיבה שופט"ך כבראשונה ויועציך כבתחלה. . . זה יהי' בלי ספק כשיכון הבורא ית' לבות בני אדם ותרבה זכותם ותשוקתם לשם יתברך ותגדל חכמתם לפני בוא המשיח כו'".

(111) ראה גיטין סב, א.

(112) רמב"ם שם רפ"י.

(113) שם ה"ה.

ועצות טובות שלו - ובלשון רבים ("שופטין" ו"יועצין"), ריבוי משפטים וריבוי עצות, נוסף על כך שזה בא (ומיוסד על ההוראות ועצות) ד"שופטין" ו"יועצין", "מאן מלכי רבנן", ורבותינו נשיאנו בדורות שלפני זה - שאז יש לזה גם התוקף המובן לכל א' בבחי' עצה טובה (לא רק בדרך ציווי), שאפילו אם הוא אותו מעצמו (ואפילו אם יש לו ע"פ תורה ושו"ע ממה לאחוז מעצמו), הרי יחיד ורבים הלכה כרבים¹¹⁸ - כדעת ה"שופטין" ו"יועצין" - רבים.

וע"י הקבלה וקיום ההוראות ד"שופטין" ו"יועצין" שבדורנו - נעשה עי"ז גופא המעין והתחלה דקיום התפלה¹¹⁹, "השיבה שופטין כבראשונה ויועצין כבתחלה" בגאולה האמיתית והשלמה (כנ"ל), במכ"ש מזה ש"סוף מעשה במחשבה תחלה"¹²⁰, עאכ"כ שזה כבר גם בדיבור ("ניב שפתיים", ענין הנבואה), כנהוג לאחרונה לבטא את הדברים בדיבור, כולל ובמיוחד - שהנה הנה באה הגאולה.

- ועפ"ז ישנו גם מענה על השאלה ששואלים על כך שמדברים לאחרונה שהגאולה באה תיכף ומיד ממש - לכאורה: כיצד זה יכול לעבור ולהצלית בצורה חלקה כל כך; כיצד יגיבו בני הבית על זה, ומה יאמר העולם על כך?!

"קודם שיעשה אות", ו"אסור לחשוב אחריו ולהרהר בנבואתו שמא אינו אמת ואסור לנסותו יותר מדי כו' שנאמר¹¹⁴ לא תנסו את ה' אלקיכם כאשר נסיתם במסה כו' אלא מאחר שנודע שזה נביא יאמינו וידעו כי ה' בקרבם ולא יהרהרו ולא יחשבו אחריו כו'"¹¹³, כיון שמאמינים בדברי הנביא, לא משום שאלו דבריו של הנביא, אלא משום שאלו דברי הקב"ה ע"י נביא זה!

[אפילו לא דברי הקב"ה שנאמרו ע"י נביא שני, אבל לא נאמרו אליו].

ישנה ההוראה כנ"ל, שצריכים לפרסם לכל אנשי הדור, שזכינו שהקב"ה בחר ומינה בעל-בחירה, שמצד עצמו הוא שלא בערך נעלה מאנשי הדור, שיהי' ה"שופטין" ו"יועצין" ונביא הדור, שיורה הוראות ויתן עצות בנוגע לעבודת כל בני"ו וכל האנשים בדור זה, בכל עניני תורה ומצוות, ובנוגע לחיי והנהגת היום יום הכללית, גם ב"בכל דרכיך (דעהו)" ו"כל מעשיך (יהיו לשם שמים)"¹¹⁵,

עד - הנבואה העיקרית - הנבואה¹¹⁶ ש"לאלתר לגאולה" ותיכף ומיד ממש "הנה זה (משיח) בא"¹¹⁷.

וביחד עם זכות זו - יש לכל אחד מאנשי דורנו האחריות לקבל על עצמו "שופטין" ו"יועצין", ולציית להוראות

(114) ואתחנן ו, טו.

(115) משלי ג, ו, אבות פ"ב מ"ב, וראה רמב"ם הל' דיעות ספ"ג, טוש"ע או"ח סר"א.

(116) לא רק בתור חכם ושופט אלא בתור נביא, שזוהי בודאות - ראה מאמרי אדה"ז הקצרים ע' שנה"ו.

(117) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

(118) ברכות ט, א. וש"נ.

(119) ולהעיר שזוהי ברכה הי"א בתפלת שמונה עשרה, אשר ענין אחד עשר הוא בחי' כתר, שלמעלה מהשתלשלות דע"ס (ע"ד בחי' שופט שהוא שלא בערך להנשפטים), הכולל ונמשך גם בע"ס (ע"ד בחי' יועץ).

(120) פיוט "לכה דודי".

לך בכל שעריך" הוא בזה, שהוראות ה"שופט" ו"יועץ" הכללי נמשכים ועוברים ע"י ה"שופט" ו"יועץ" הפרטי שבכל נפש האלקית - שכל ה"שערים" (אברים גשמיים) שלו מונהגים ע"י ג' המוחין שלו ("שופטיך"), ומדותיו שבלב ("יועצך"), שכל ומדות דנפשו האלקית, הלומדת ומבינה את הוראות התורה, ובפרט כפי שמתבאר ע"י "שופט" הדור כ"ק מו"ח אדמו"ר, ימוריד זאת במדות הלב שלו, אהבה ויראה וכו'¹²².

היינו, שלימוד התורה שלו צריך להיות לימוד שמביא לידי מעשה, המתבטא בהנהגתו בפועל - הן בכח הראי' שלו, הן בכח השמיעה שלו, הן בחוש הריח שלו והן בדיבור וטעימה (בפה) שלו.

ובכל אחד מהם - בשני הכיוונים דימין ושמאל, עשה טוב וסור מרע, שכנגד זה הם הב' עינים, ב' אזנים וב' נחירי האף. וגם הפה - טועם ("חך אוכל יטעם"¹²³) הן טעם מתוק והן טעם מר¹²⁴. כלומר, שהוראת השופט (ובפרטיות - השכל דנה"א) מקיפה ומורה כיצד צריך להתנהג בכל הענינים בחיים - "מטעמים" לשון רבים (כמבואר בתניא¹²⁵), הן הענינים שהם "מתוקים" והן הענינים שהם "מרים" (בחינויות), אבל - מגלים בזה (וזה חלק מהוראת השופט), שבאמת ובפנימיות גם הדבר המר הוא "מתוק",

והמענה הוא, שאילו עניני הגאולה היו חידוש, אולי הי' מקום לשאלה; אבל היות שהגאולה אינה חידוש דבר, אלא כל עניני הגאולה התחילו כבר ("כבתחלה") וכבר נמשכו ונתקבלו בעולם הזה הגשמי התחתון שאין תחתון למטה ממנו (בבחי' "ויעצך כבתחלה") - לא הי' פלא כאשר הגאולה באה תיכף ומיד ממש!

יב. ובפשטות:

בעמדנו בהתוועדות חסידים בד' אמות דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו - צריך כל אחד, אנשים נשים וטף, לכל לראש לקבל על עצמו החלטות טובות לקיים את כל ההוראות טובות ועצות שדוברו בהתוועדות - מיוסד על תורה שבכתב ותורה שבע"פ, ודברי תורה והוראות דרבותינו נשיאינו.

שיהי' "שופטים תתן לך בכל שעריך", שכל ז' שערי האדם, ב' העינים וב' האזנים שלו, ב' נחירי האף ופיו - יונהגו ע"פ הוראות תורתנו הקדושה כפי שנמסרו ע"י "מאן מלכי רבנן" בכלל, ובפרט ע"י ה"שופט" ו"יועץ" הדור - נשיא דורנו,

ובפרטיות יותר: כשם שישנו שופט ונביא בכל דור, וזהו "מיסודי הדת", שתמיד ובכל מקום ישנו גילוי אלקות למטה - עד"ז הוא גם בפרטיות בתוך יהודי בעצמו, שיש לו נשמה, שהיא "חלק אלוהה ממעל ממש"¹²¹, ממש גם בפירושו שזה קיים באופן נצחי (גם כפי שירידת למטה בעולם הזה הגשמי).

ותוכן ההוראה ד"שופטים גו' תתן

(122) ראה שם פ"ג.

(123) איוב יב, יא.

(124) ראה רמב"ם הל' דיעות פ"ד.

(125) פכ"ז.

(121) תניא רפ"ב.

דגניוה, כהארון שנגנזו¹³¹ וכיו"ב), ע"ד שופט ונביא שקיים (נצחי) בכל דור (כסימן לגילוי אלקות בעולם באופן תמידי) - שממנה הושתת כל העולם כולו¹³². ושני הענינים באבן השתי - (א) נקודה אחת (ב) הכוללת הכל (ממנה הושתת כל העולם) - מרומזים גם באותיות ד"שתי"ה¹³³ (ועד"ז בתיבת "ישת" ד"ישת חושך סתרו" כנ"ל): היו"ד מורה על נקודת הביטול (קבלת עול) - ע"ד הענין ד"שופטיך", וה"שתה" מורה על התפשטות - כנראה בצורת האותיות ש, ת וה' - ע"ד הענין ד"יועציך".

ובהדגשה יתירה בשנה זו - ה' תהא שנת אראנו נפלאות, שכוללת את רוב האותיות ד"שתי"ה", ובמקום היו"ד (ה'שית"ת)¹³³ בא הנ"א; והכנה לשנה הבאה - ה' תהא שנת נפלאות בינה, עם המעלה דבינה (בחי' "יועציך" בערך לנקודת החכמה), ששרשה הוא למעלה מחכמה (ראי', אראנו)¹³⁴.

ובשנה זו גופא - נמצאים כבר בסיום השנה, בחודש אלול - חודש החשבון דהשנה שעברה וחודש ההכנה לשנה הבאה. ובחודש זה כבר עברנו את ו' הימים הראשונים, ו' ימי ההיקף¹³⁵.

(132) שם נד, ב.

(133) ולהעיר שבשנת ה'שית"ת (שנת הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר) התחילה תקופה חדשה בפעולות ועבודותיו, ובפרט לאחר שיעברו יותר מארבעים שנה מאז, כאשר ניתן לבני"ל לב לדעת ועינים לראות ואונים לשמוע" (תבוא כט, ג).

(134) ראה סה"מ מלוקט ח"ג ע' קסט. וש"נ.

(135) ראה שו"ת הרשב"א ח"א ס"ט. הובא ונת' בד"ה ויהי ביום השמיני תרע"ה, תש"ד, תש"ה, ועוד.

ואדרבה - מתיקות נעלית יותר מדבר שהוא לכתחילה מתוק (ע"ד המעלה דחסדים הנסתרים).

באופן - שכל הפרטים ופרטי פרטים דחיי היהודי חדורים ומונהגים ע"פ הוראות ה"שופט" ו"יועץ" שלו - נשמתו.

וכך גם בכללות יותר - כל איש ואשה הם ה"שופט" וה"יועץ" דביתם ובני ביתם, וצריכים להנהיג את הבית ע"פ הוראות ועצות התורה.

עד בכללות עוד יותר, כנ"ל - שכל יהודי, אנשים נשים וטף, מקבלים על עצמם ומקיימים את הוראות השופט ויועץ הדור. ומשפיעים כך על אשתו ובני ביתו, עד על כל אלו שיכול להגיע אליהם.

עד גם בכללות העולם - באופן שכל העולם, גם עולם מלשון העלם והסתור¹²⁶, עם כל פרטיו ופרטי פרטיו נעשה רשות היחיד חדור בנקודה האחת והיחידה יחידו של עולם¹²⁷ (מלשון העלם למעליותא, מבחי' "ישת חושך סתרו"¹²⁸), כפי שמגלה את עצמו "בקרבתנו" ע"י "נביא אקים להם גו' כמון", נשיא הדור ש"הוא הכל"¹²⁹, "צדיק יסוד עולם"¹³⁰.

ע"ד אבן השתי - שנמצאת במקום מסויים בעולם הזה הגשמי¹³¹, וקיימת תמיד בלי שינויים (אפילו לא השינוי

(126) ראה לקו"ת שלח לו, ד. ובכ"מ.

(127) ראה תניא ספ"ג. ובכ"מ.

(128) תהלים יח, יב.

(129) פרש"י חוקת כא, כא.

(130) משלי י, כה.

(131) יומא נג, ב.

ובנ"י ע"י עבודתם מעמידים זאת מחדש¹⁴⁰, וביחד עם זה בית המקדש עצמו (שהוא בנוי ומשוכלל למעלה¹⁴¹) יורד מלמעלה למטה, ביחד עם קדש הקדשים ואבן השתי' שבו, שממנה הושתת כל העולם כולו.

ובעמדנו אחרי חמשה עשר באב - שמולו ארי'¹⁴², ר"ת (אב) אלול, ראש השנה, יוהכ"פ הושענא רבה¹⁴³ - הנה מנהג ישראל לאחל לכל יהודי ולכל בנ"י: כתיבה וחתימה טובה¹⁴⁴, וגמר חתימה טובה, לשנה טובה ומתוקה, בגשמיות וברוחניות וברוחניות ובגשמיות וגם יחד, והקב"ה ימלא משאלות לבב כל אחד ואחת מישראל לטוב,

ובפרט - בקיום בקשת ותביעת כל א' מישראל: „עד מתי"? „השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחלה", בגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו, ותיכף ומיד ממש.

(מיום ראשון עד יום השבת), הכוללים את כל ימי השנה (שעברה והבאה) - ה"ז מתאים עוד יותר לערוך חשבון צדק וההכנות המתאימות לשנה הבאה בנוגע לעבודה הנ"ל ד„ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציך כבתחלה".

ונוסף על זה כבר עברו שלשה שבועות (למעליותא) שלמים מה„שבעה דנחמתא", ואיחזים כבר בההפטורה ד„אנכי אנכי הוא מנחמכם"¹³⁶, מענה הקב"ה¹³⁷ על טענת בנ"י „ותאמר ציון עובני אד' וה' שכחני"¹³⁸, ובסגנון אחר - „עד מתי"? והקב"ה משיב ש„אנכי אנכי הוא מנחמכם", כולל - הנחמה בכפליים (אנכי אנכי) דגאולה האמיתית והשלמה.

יג. ויהי רצון, שע"י העבודה בקיום „שופטים גו' תתן לך בכל שעריך", באופן ד„ואשיבה שופטיך גו' הנ"ל - יקויים זה בפועל ממש, ב„שעריך" בארץ ישראל, וב„שעריך" דביהמ"ק השלישי, ש„טבעו בארץ שערי"¹³⁹,

(140) ראה גם לקו"ש חי"א ע' 98. ועוד.

(141) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.

(142) ספר יצירה פ"ה מ"ב. רש"י ר"ה יא, ב.

ועוד.

(143) של"ה במס' ר"ה שלו (ריג, א). ועוד.

(144) ראה דרכי חיים ושלום סתרפ"ד.

(136) ישע"י נא, יב.

(137) ראה אבודרהם בסדר פרשיות וההפטרות

בשם המדרש.

(138) שם מט, יד.

(139) איכה ב, ט. וראה במבד"ר פט"ו, יג.

ועוד.

הוספה

בשורת הגאולה

לז.

ע"פ המדובר כמה פעמים ובפרט לאחרונה – וועגן דער הכרזה והודעה פון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹: „לאלתר לתשובה (ובמילא איז) לאלתר לגאולה“, אַז מ'האַט שוין אַלץ פאַרענדיקט, אויך דער „צופוצן די קנעפּ“², און עס דאַרף נאָר זיין „עמדו³ הכן כולכם“⁴ – און דאָס האָט מען שוין אויך פאַרענדיקט – אויף צו מקבל זיין פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש – איז פאַרשטאַנדיק, אַז מ'האַלט שוין איצטער באַ דעם זמן פון קיום היעוד „ואשיבה⁵ שופטיך כו' ויועצריך“⁶, און נאָכמער: כבתחילה: מ'האַט שוין די התחלה דערפון, כדלקמן.

... בכל הדורות – אויך לפני תח"מ של משה – איז נוגע די הלכה צו וויסן אַז „הא'ל מנבא את בני האדם“⁷ (גילוי אלקות בגדרי הנבראים), ביז די שלימות בזה ווי ס'איז געווען באַ משה⁸. און נאָכמער – בכל דור איז שייך אַז „נביא אקים להם גו' כמוך“⁹, ווי דער רמב"ם איז מבאר¹⁰ אַז „כל נביא שיעמד אחר משה רבינו אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה כו'“, ד.ה. אַז יעדער נביא איז אַ

(1) „קול קורא“ ב„הקריאה והקדושה“ (סיון-תמוז תש"א. אלול תש"ב) – נדפסו באגרות-קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ה ע' שסא ואילך. שעז ואילך. תח ואילך. ח"ו ע' תל ואילך.

(2) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(3) אגרות-קודש שלו ח"ד ע' רעט. וש"נ.

(4) ראה „היום יום“ ט"ו טבת. ובכ"מ.

(5) ישעי' א, כו.

(6) ראה פיה"מ להרמב"ם סנהדרין פ"א מ"ג, דמשמע שם ש„ואשיבה שופטיך גו'“ יהי עוד „לפני בוא המשיח“ וכחסיוס בכתוב זה „אחרי כן יקרא לך עיר הצדק גו'“. וראה לקו"ש ח"ט

ע' 105 הערה 74.

(7) רמב"ם הל' יסודי התורה רפ"ז.

(8) לקו"ש חכ"ג ע' 71. ע"ש.

(9) פרשתנו יח, יח.

(10) שם פ"ח ה"ב.

המשך פון נבואת משה ותורתו (נאָר אין דעם גילוי הנבואה זיינען פאַראַן חילוקי דרגות, ווי דער רמב"ם איז מבאר¹¹). ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר.

ובפרט לאחרי וואָס "תחזור הנבואה לישראל"¹², וואָס איז "הקדמת משיח"¹² – די נבואה וואָס וועט זיין באַ משיח צדקנו (וואָס "נביא"¹³ גדול הוא קרוב למשה רבינו"), ואמרו חז"ל¹⁴ אַז "גואל ראשון (משה) הוא גואל אחרון", און בכל דור ודור איז דאָ איינער וואָס איז ראוי לזה – דעריבער דאַרף מען וויסן אַלס אַ הלכה אויך בזמן הזה (נאָך פאַר דער גאולה), אז ס'איז דאָ די מציאות פון גילוי הנבואה (באַ משיח עוד לפני הגאולה), אַלס אַ מעין והתחלה ("יועציך כבתחלה") צו שלימות גילוי הנבואה לאחרי הגאולה. דאָס הייסט, אַז דאָס איז ניט קיין חידוש וואָס וועט זיך אויפּטאָן ערשט נאָך דער גאולה, נאָר די התחלה בזה ווערט שוין אויפגעטאָן פריער בבחי' "יועציך כבתחלה", דעריבער שרייבט עס דער רמב"ם אין זיין ספר הלכות (ובפרט אַז דער רמב"ם שרייבט בספרו אויך די הלכות וואָס זיינען נוגע לימות המשיח, אויך – די הקדמה לזה).

ע"פ הנ"ל וועט מען פאַרשטיין דעם אויפטו פון די לעצטע דורות בכלל ובפרט פון דעם איצטיקן דור ובפרט אין דעם איצטיקן זמן, וואָס לויט הכרזת והודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו האָט מען שוין אַלץ פאַרענדיקט, און לויט אַלע סימנים האַלט מען שוין אין די לעצטע רגעים פאַר דער גאולה.

... מ'האָט די שלימות פון יפוצו מעינותיך חוצה בכל קצוי תבל, ובאופן המובן בשכל בני אדם, אפילו פון אַזאָ וואָס געפינט זיך אין חוצה שאין חוצה הימנו, און אויך – דער תרגום פון פנימיות התורה ותורת החסידות אין לשון עם ועם [רוסיש, וכיו"ב] דורך כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובאופן ההולך ומוסיף ואור, ביז בימים האחרונים – אויך

(11) פ"ז ה"ו.

(12) רמב"ם אגרת תימן פ"ג.

(13) רמב"ם הל' תשובה פ"ט ה"ב.

(14) ראה שמו"ר פ"ב, ד. זח"א רנג, א. שער הפסוקים פ' ויחי. תו"א ר"פ משפטים. ועוד.

אָפּגעדרוקט (ספר התניא, תושב"כ פון חסידות¹⁵) אויף „בריייל“, דער כתב פֿאַר „סגי נהור“ ר"ל (כמדובר לעיל¹⁶).

וע"פ די הכרזה הנ"ל פון כ"ק מו"ח אדמו"ר, אַז מ'האַט שוין פֿאַרענדיקט אַלע עניני העבודה, כולל די עבודה פון רבותינו נשיאנו אַלס „שופטיך“ און „יועציך“ עד היום הזה, און „אכשור דריי“¹⁷ כפשוטו – איז פֿאַרשטאַנדיק, אַז ס'איז שוין געקומען די צייט פון „ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציך כבתחלה“ בתכלית השלימות (און מ'דאַרף ניט אָנקומען צו שוטרם, ווייל ס'איז שוין אַלץ מבורר), לאחר די טעימה והתחלה בזה דורך רבותינו נשיאנו¹⁸.

דערפון איז פֿאַרשטאַנדיק דער לימוד וואָס יעדערער האָט שטייענדיק אין שבת פרשת שופטים בדורנו זה ובפרט בזמן האחרון, די לעצטע רגעים פון גלות – אַז עס דאַרף זיין אַן עבודה בהתאם מדה כנגד מדה צו מצב הגאולה:

צו מפרסם זיין באַ זיך און ביי אַלע צו וועמען מ'קען דערגרייכן – אַז מ'דאַרף אויף זיך מקבל זיין און אויף זיך אָננעמען (מיט נאָכמער שטאַרקייט) די הוראות ועצות פון די „שופטיך“ און „יועציך“ שבדורנו – „מאן מלכי רבנן“¹⁹ בכלל, ובפרט נשיא דורנו – וועלכער קומט בהמשך צו רבותינו נשיאנו שלפניו – דער שופט דורנו ויועץ דורנו און נביא דורנו,

וכציווי התורה הנ"ל⁹: „נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפיו ודיבר אליהם את כל אשר אצונו“, „אליו תשמעון“²⁰, וכפס"ד

(15) מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר – נדפס בקיצורים והערות לתניא ע' קיח ואילך. אגרות קודש שלו ח"ד ע' רכא ואילך. וראה שם ח"ה ע' צ.

(16) שיחת ש"פ עקב (סה"ש ה'תנש"א ע' 764 ואילך).

(17) ל' חז"ל – יבמות לט, ב. חולין צג, ב.

(18) ראה פיה"מ להרמב"ם שבהערה 6: ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציך כבתחילה . . . זה יהי' בלי ספק כשיכון הבורא ית' לבות בני אדם ותרבה זכותם ותשוקתם לשם יתברך ותגדל חכמתם לפני בוא המשיח כו'.

(19) ראה גיטין סב, א.

(20) פרשתנו יח, טו.

הרמב"ם הנ"ל, אַז אויב איינער האָט די מעלות ושליויות וואָס אַ נביא דאַרף האָבן און באַווייזט אותות ומופתים – ווי מ'האָט געזען און מ'זעט בהמשך קיום ברכותיו באַ נשיא דורנו – איז „אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה ואמר אם נתן אות אליו תשמעון", דורך דעם וואָס „יאמר דברים העתידים להיות בעולם ויאמנו דבריו"²¹ (ווי מ'האָט עס געזען באַ כ"ק מו"ח אדמו"ר),

און נאָכמער: „נביא שהעיד לו נביא אחר שהוא נביא – ווי דאָס איז בנוגע צו נשיא דורנו, און דאָס ווערט נמשך בדור שלאחריו ע"י תלמידיו כו' – הרי הוא בחזקת נביא ואין זה השני צריך חקירה"²²; מ'דאַרף אים פאָלגן גלייך תיכף ומיד נאָך „קודם שיעשה אות", און „אסור לחשוב אחריו ולהרהר בנבואתו שמא אינו אמת ואסור לנסותו יותר מדי כו' שנאמר²³ לא תנסו את ה' אלקיכם כאשר נסיתם במסה כו' אלא מאחר שנודע שזה נביא יאמינו וידעו כי ה' בקרבם ולא יהרהרו ולא יחשבו אחריו כו'"²⁴, וואָרום מ'איז מאמין אין דברי הנביא, ניט ווייל דאָס איז זיינע דעם נביא'ס רייד, נאָר ווייל דאָס איז דעם אויבערשטן רייד דורך דעם נביא!

. . . האָט מען די הוראה כנ"ל, אַז מ'דאַרף מפרסם זיין לכל אנשי הדור, אַז מ'האָט זוכה געווען אַז דער אויבערשטער האָט אויסגעקליבן און ממנה געווען אַ בעל-בחירה, וואָס מצד עצמו איז ער שלא בערך העכער פון אנשי הדור, אַז ער זאָל זיין „שופטיך" און „יועציך" און דער נביא הדור, וועלכער זאָל אָנווייזן הוראות און געבן עצות בנוגע צו דער עבודה פון אַלע אידן און אַלע מענטשן פון דעם דור, בכל עניני תורה ומצוות, און בנוגע צו דעם אַלגעמיינעם טאָג טעגלעכן לעבן און אויפפירונגען, אויך אין „בכל דרכיך (דעהו)" און „כל מעשיך (יהיו לשם שמים)"²⁴,

(21) רמב"ם שם רפ"י.

(22) שם ה"ה.

(23) ואתחנן ו, טז.

(24) משלי ג, ו. אבות פ"ב מ"ב. וראה רמב"ם הל' דיעות ספ"ג. טוש"ע או"ח סרל"א.

ביז – די נבואה העיקרית – די נבואה²⁵ אַז „לאלתר לגאולה“ און תיכף ומיד ממש „הנה זה (משיח) בא“²⁶.

. . . און דורך דער קבלה וקיום ההוראות פון „שופטיך“ און „יועציך“ שבדורנו – ווערט דורך דעם גופא דער מעין און התחלה פון קיום התפלה²⁷ „השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחלה“ בגאולה האמיתית והשלמה, במכ”ש פון דעם וואָס „סוף מעשה במחשבה תחלה“²⁸, עאכו”כ אַז דאָס איז שוין אויך אין דיבור („ניב שפתיים“, ענין הנבואה), ווי ס’איז נהוג לאחרונה צו אַרויסברענגען די דברים בדיבור, כולל ובמיוחד – אַז אַט אַט קומט די גאולה.

– וואָס עפ”ז האָט מען אויך אַן ענטפער אויף דער שאלה וואָס מ’פרעגט אויף דעם וואָס מ’רעדט לאחרונה אַז די גאולה קומט תיכף ומיד ממש – לכאורה: ווי קען דאָס אַזוי גלאַטיק דורכגיין און מצליח זיין; ווי וועלן די בני־בית זיך אַפרופען אויף דעם, און וואָס וועט די וועלט זאָגן אויף דעם?! איז דער ענטפער, אַז אויב די עניני הגאולה וואָלטן געווען אַ חידוש, וואָלט אפשר געווען אַן אַרט אויף דער שאלה; וויבאַלד אָבער אַז די גאולה איז ניט קיין חידוש דבר, נאָר כל עניני הגאולה האָבן זיך שוין אָנגעהויבן („כבתחלה“) און זיינען שוין נמשך ונתקבל געוואָרן אין עולם הזה הגשמי התחתון שאין תחתון למטה ממנו (בבחי’ „ויועציך כבתחלה“) – וועט ניט זיין אַ פלא ווען די גאולה קומט תיכף ומיד ממש!

(משיחות ש”פ שופטים, ד’ אלול תנש”א)

(25) לא רק בתור חכם ושופט אלא בתור נביא, שזהו בודאות – ראה מאמרי אדה”ז הקצרים ע’ שנה-ו.

(26) שה”ש ב, ח ובשהש”ר עה”פ.

(27) ברכה הי”א דתפלת העמידה.

(28) פיוט „לכה דודי“.

ע"פ המדובר כמה פעמים ובפרט לאחרונה – בנוגע להכרזת והודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו: „לאלתר לתשובה (ובמילא) לאלתר לגאולה“, שכבר סיימו הכל, גם את „צחצוח הכפתורים“², וצריך רק להיות „עמדו³ הכן כולכם“⁴ – וגם את זה כבר סיימו – לקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש – מובן, שאוחזים כבר עתה בזמן של קיום היעוד „ואשיבה⁵ שופטיך גו' ויועציק“, ויתירה מזו: כבתחילה: כבר ישנה ההתחלה בזה, כדלקמן.

. . . בכל הדורות – גם לפני תחה"מ של משה – נוגע ההלכה לדעת ש„הא-ל מנבא את בני האדם“⁷ (גילוי אלקות בגדרי הנבראים), עד השלימות בזה כפי שהי' אצל משה⁸. ויתירה מזו – בכל דור שייך ש„נביא אקים להם גו' כמוך“⁹, כמבואר ברמב"ם¹⁰ ש„כל נביא שיעמד אחר משה רבינו אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה כו'“, כלומר, שכל נביא הוא המשך נבואת משה ותורתו (אלא שבגילוי הנבואה ישנם חילוקי דרגות, כמבואר ברמב"ם¹¹). ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר.

ובפרט לאחר ש„תחזור הנבואה לישראל“¹², שהיא „הקדמת משיח“¹² – הנבואה שתהי' אצל משיח צדקנו (ש„נביא¹³ גדול הוא קרוב למשה רבינו“), ואמרו חז"ל¹⁴ ש„גואל ראשון (משה) הוא גואל אחרון“, ובכל דור ודור ישנו אחד הראוי לזה – לכן צריכים לדעת בתור הלכה גם בזמן הזה (עוד קודם הגאולה), שישנה המציאות דגילוי הנבואה (אצל משיח עוד לפני הגאולה), כמעין והתחלת („יועציק כבתחלה“) שלימות גילוי הנבואה לאחר הגאולה. היינו, שאין זה חידוש שיתחדש רק לאחר הגאולה, אלא שההתחלה בזה נפעלת עוד קודם בבחי' „יועציק כבתחלה“, ולכן כותב זאת הרמב"ם בספר ההלכות שלו (ובפרט שהרמב"ם כותב בספרו גם את ההלכות הנוגעות לימות המשיח, גם – ההקדמה לזה).

ע"פ הנ"ל יובן החידוש דדורות האחרונים בכלל ובפרט דדורנו זה

ובפרט בזמן זה, שע"פ הכרזת והודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו כבר סיימו הכל, וע"פ כל הסימנים אוחזים כבר ברגעים האחרונים לפני הגאולה.

. . . ישנה השלימות דיפוצו מעינותיך חוצה בכל קצוי תבל, ובאופן המובן בשכל בני אדם, אפילו של זה הנמצא בחוצה שאין חוצה הימנו, וגם – תרגום פנימיות התורה ותורת החסידות בלשון עם ועם [רוסית, וכיו"ב] ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובאופן דהולך ומוסיף ואור, עד לימים האחרונים – שנדפס גם (ספר התניא, תושב"כ דחסידות¹⁵) ב"ברייל", הכתב עבור "סגי נהור" ר"ל (כמדובר לעיל¹⁶).

וע"פ ההכרזה הנ"ל דכ"ק מו"ח אדמו"ר, שכבר סיימו את כל עניני העבודה, כולל העבודה דרבותינו נשיאינו כ"שופטיך" ו"יועציך" עד היום הזה, ו"אכשור דרי"¹⁷ כפשוטו – מובן, שכבר הגיע הזמן ד"ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציך כבתחלה" בתכלית השלימות (ואין צריכים לשוטרים, כיון שכבר הכל מבורר), לאחרי הטעימה וההתחלה בזה ע"י רבותינו נשיאינו¹⁸.

מזה מובן הלימוד לכל או"א בעמדנו בשבת פרשת שופטים בדורנו זה ובפרט בזמן האחרון, הרגעים האחרונים דהגלות – שצריכה להיות עבודה בהתאם מדה כנגד מדה למצב הגאולה:

לפרסם אצל עצמו ואצל כל אלו שאפשר להגיע אליהם – שצריכים לקבל על עצמם ולקחת על עצמם (ביתר חוזק) את ההוראות והעצות ד"שופטיך" ו"יועציך" שבדורנו – "מאן מלכי רבנן"¹⁹ בכלל, ובפרט נשיא דורנו – הבא בהמשך לרבנותינו נשיאינו שלפניו – שופט דורנו ויועץ דורנו ונביא דורנו,

וכציווי התורה הנ"ל⁹: "נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפיו ודיבר אליהם את כל אשר אצונו", "אליו תשמעון"²⁰, וכפס"ד הרמב"ם הנ"ל, שאם יש לאחד המעלות והשלימויות שצריכים להיות לנביא והוא מראה אותות ומופתים – כפי שראו ורואים בהמשך קיום

ברכותיו אצל נשיא דורנו – הרי „אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה ואמר אם נתן אות אליו תשמעון", עי"ז ש„יאמר דברים העתידים להיות בעולם ויאמנו דבריו"²¹ (כפי שראו זאת אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר),

ויתירה מזו: „נביא שהעיד לו נביא אחר שהוא נביא – כפי שהוא בנוגע לנשיא דורנו, ונמשך בדור שלאחריו ע"י תלמידיו כו' – הרי הוא בחזקת נביא ואין זה השני צריך חקירה"²²; וצריכים לציית לו תיכף ומיד עוד „קודם שיעשה אות", ו„אסור לחשוב אחריו ולהרהר בנבואתו שמא אינו אמת ואסור לנסותו יותר מדי כו' שנאמר²³ לא תנסו את ה' אלקיכם כאשר נסיתם במסה כו' אלא מאחר שנודע שזה נביא יאמינו וידעו כי ה' בקרבם ולא יהרהרו ולא יחשבו אחריו כו'"²², כיון שמאמינים בדברי הנביא, לא משום שאלו דבריו של הנביא, אלא משום שאלו דברי הקב"ה ע"י נביא זה!

... ישנה ההוראה כנ"ל, שצריכים לפרסם לכל אנשי הדור, שזכינו שהקב"ה בחר ומינה בעל-בחירה, שמצד עצמו הוא שלא בערך נעלה מאנשי הדור, שיהי' ה„שופטיך" ו„יועציך" ונביא הדור, שיורה הוראות ויתן עצות בנוגע לעבודת כל בני"ו וכל האנשים דדור זה, בכל עניני תורה ומצוות, ובנוגע לחיי והנהגת היום יום הכללית, גם ב„בכל דרכיך (דעהו)" ו„כל מעשיך (יהיו לשם שמים)"²⁴,

עד – הנבואה העיקרית – הנבואה²⁵ ש„לאלתר לגאולה" ותיכף ומיד ממש „הנה זה (משיח) בא"²⁶.

... וע"י הקבלה וקיום ההוראות ד„שופטיך" ו„יועציך" שבדורנו – נעשה עי"ז גופא מעין והתחלת קיום התפלה²⁷ „השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחלה" בגאולה האמיתית והשלימה, במכ"ש מ„סוף מעשה במחשבה תחלה"²⁸, עאכ"כ שזה כבר גם בדיבור („ניב שפתיים", ענין הנבואה), כנהוג לאחרונה לבטא את הדברים בדיבור, כולל ובמיוחד – שהנה הנה באה הגאולה.

– ועפ"ז ישנו גם מענה על השאלה ששואלים על כך שמדברים לאחרונה שהגאולה באה תיכף ומיד ממש – לכאורה: כיצד זה יכול לעבור ולהצליח בצורה חלקה כל כך; כיצד יגיבו בני הבית על זה, ומה יאמר העולם על כך?! והמענה הוא, שאילו עניני הגאולה היו חידוש, אולי הי' מקום לשאלה; אבל היות והגאולה אינה חידוש דבר, אלא כל עניני הגאולה התחילו כבר ("כבתחלה") וכבר נמשכו ונתקבלו בעולם הזה הגשמי התחתון שאין תחתון למטה ממנו (בבחי' "ויעציד כבתחלה") – לא יהי' פלא כאשר הגאולה באה תיכף ומיד ממש!

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת ר' משה ע"ה
בן הרה"ח הרה"ת ר' דובער הי"ד לברטוב
נפטר ביום ו' ה' אלול ה'תשס"ה
וזוגתו מרת ברכה בת ר' אהרן הלוי ע"ה לברטוב
נפטרה ביום א' כ"ה תשרי ה'תשפ"ה
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י ידידיהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

היי שותף בהפצת עניני "משיח וגאולה"!!!
להקדשות ולפרטים נוספים:
טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)
אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner
In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula!!!*
To Dedicate This Publication
In Honor Of Your Family Or A Loved One
For More Info. Call:
(718) 753-6844 or (323) 934-7095
or email: info@torah4blind.org

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:

<http://www.torah4blind.org>

TO DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095